

บทที่ 8

ขยายดินแดนไปทางตะวันตก และความขัดแย้ง (1841-1857)

HI 381

293

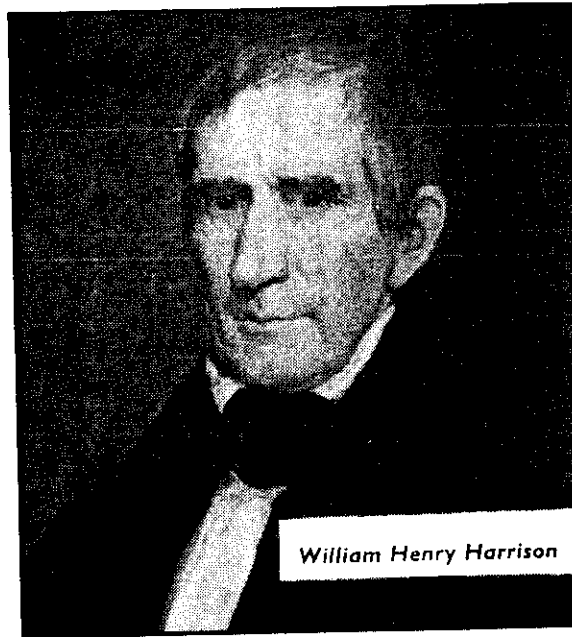
HI 381

293

เหตุการณ์สำคัญช่วงปี 1841 - 1857

- 1841
 - วิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน (ประธานาธิบดีคนที่ 9:4 มีนาคม - 5 เมษายน 1841) นำการบริหารประเทศ
 - จอห์น ทัทเลอร์ (ประธานาธิบดีคนที่ 10 : 1941 - 1845) นำการบริหารประเทศ
- 1842
 - The Webster-Ashburton Treaty (9 สิงหาคม)
- 1845
 - ฟลอริดา เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 27 (มีทาส-3 มีนาคม)
 - เจมส์ เค. โพล (ประธานาธิบดีคนที่ 11 : 1845 - 1849) นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
 - เท็กซัส เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 28 (มีทาส- 29 ธันวาคม)
- 1846
 - ยุติปัญหาพรมแดนโอเรกอน (15 มิถุนายน)
 - เพลี้ยปัญหาพรมแดนกับเม็กซิโก
 - Wilmot Proviso
 - ไอโอวา เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 29 (ไม่มีทาส - 28 ธันวาคม)
- 1846-1848
 - Mexican War
- 1847-1848
 - มอร์มอน เข้าตั้งมั่นในยูทาห์
- 1847
 - สก็อต ยึดกรุงเม็กซิโกได้
- 1848
 - The Treaty of Guadalupe Hidalgo (2 กุมภาพันธ์)
 - ขอซื้อคิวบาจากสเปน
 - วิสคอนซินเข้าร่วมเป็นรัฐที่ 30 (ไม่มีทาส-29 พฤษภาคม)
- 1849
 - ซาคารี ทัทเลอร์ (ประธานาธิบดีคนที่ 12 : 1849-1850) นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
 - ดันทองที่แคลิฟอร์เนีย

- 1850
 - มิลลาคด์ พิลมอร์ (ประธานาธิบดีคนที่ 13 : 1850 - 1853)
นำการบริหารประเทศ (10 กรกฎาคม)
 - The Compromise of 1850
 - The Fugitive-Slave Law
 - The Clayton-Bulwer Treaty กับอังกฤษ
 - แคลิฟอร์เนียน เข้ารวมเป็นรัฐที่ 31 (ไม่มีทาส-9 กันยายน)
- 1852
 - จำหน่าย Uncle Tom's Cabin
- 1853
 - แฟรงกลิน เพียซ (ประธานาธิบดีคนที่ 14 : 1853 - 1857) นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
 - The Gadsden Purchase (30 ธันวาคม)
- 1854
 - เบอร์รี เปิดประเทศญี่ปุ่น
 - Ostend Manifesto ข้อเสนอยึดครองคิวบา
 - The Kansas-Nebraska Act. (30 พฤษภาคม)
 - ก่อตั้งพรรครีพับลิกัน
- 1856-1860
 - "การนองเลือดในแคนซัส"

The William Harrison Administration

President	William H. Harrison	1841
Vice President	John Tyler	1841
Secretary of State	Daniel Webster	1841
Secretary of Treasury	Thomas Ewing	1841
Secretary of War	John Bell	1841
Attorney General	John J. Crittenden	1841
Postmaster General	Francis Granger	1841
Secretary of Navy	George Badger	1841

The Tyler Administration

President	John Tyler	1841-1845
Vice President	None	
Secretary of State	Daniel Webster	1841-1843
	Hugh S. Legaré	1843
	Abel P. Upshur	1843-1844
	John C. Calhoun	1844-1845
Secretary of Treasury	Thomas Ewing	1841
	Walter Forward	1841-1843
	John C. Spencer	1843-1844
	George Bibb	1844-1845
Secretary of War	John Bell	1841
	John C. Spencer	1841-1843
	James M. Porter	1843-1844
	William Wilkins	1844-1845
Attorney General	John J. Crittenden	1841
	Hugh S. Legaré	1841-1843
	John Nelson	1843-1845
Postmaster	Francis Granger	1841

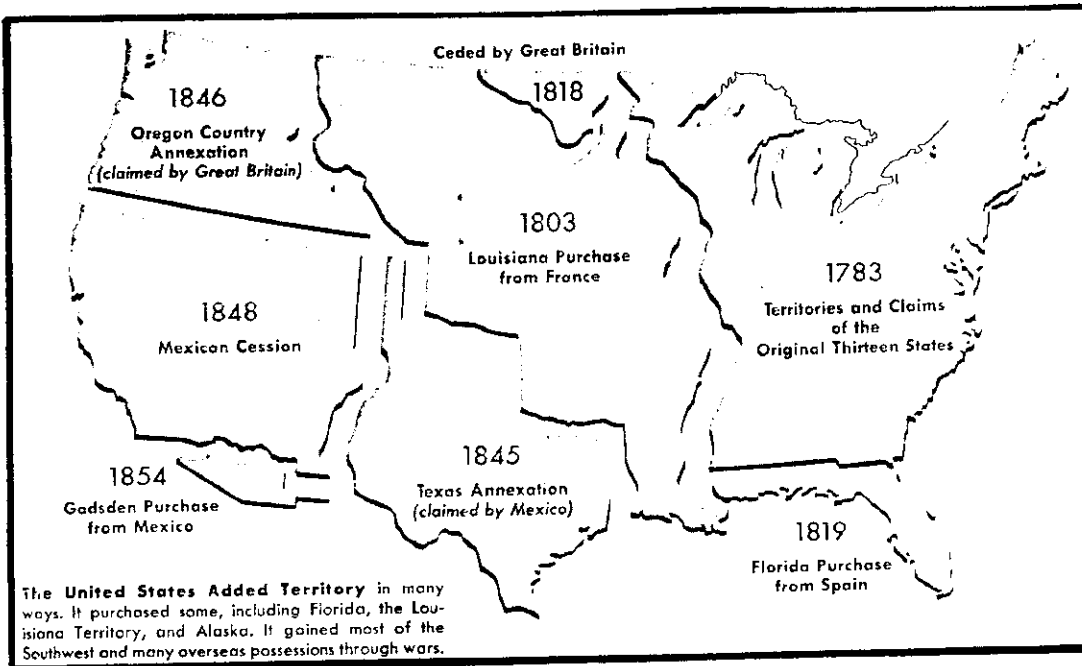
The Polk Administration

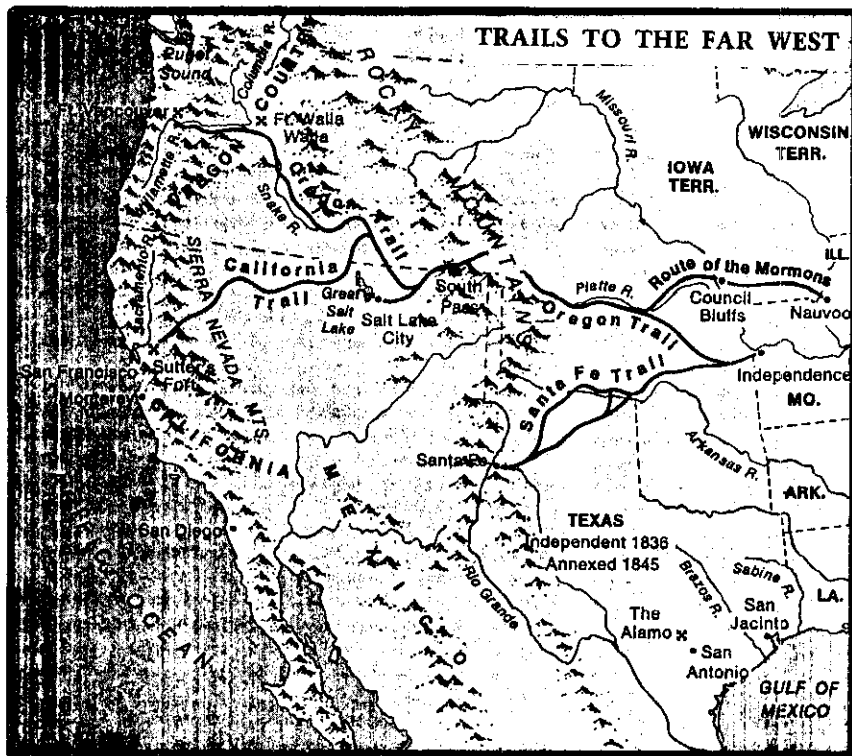
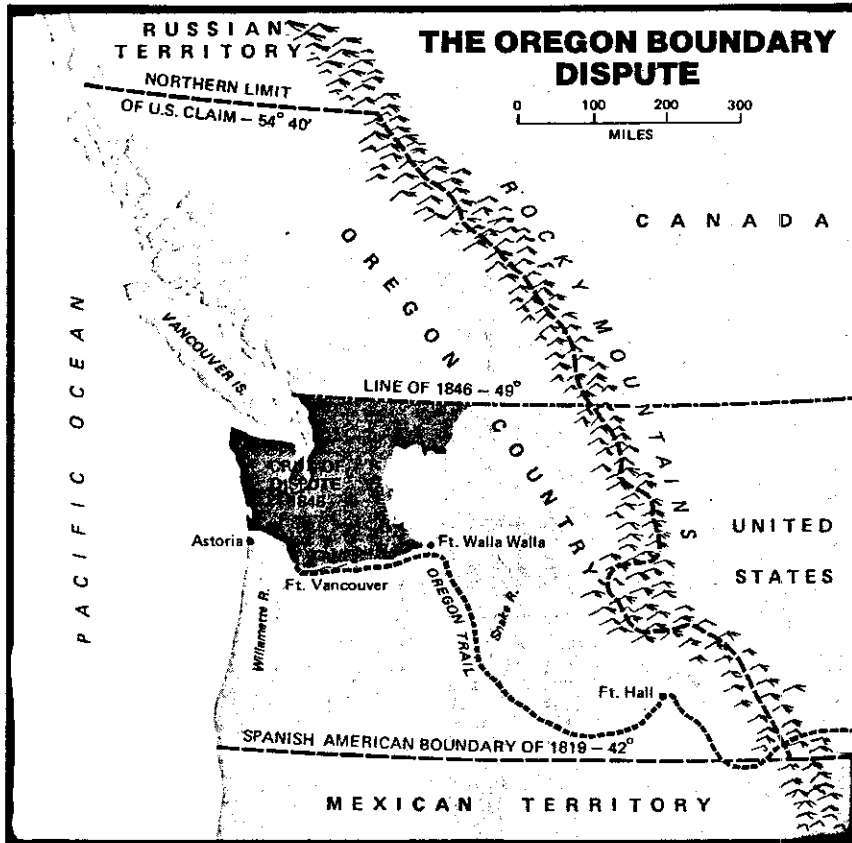
President	James K. Polk	1845-1849
Vice President	George M. Dallas	1845-1849
Secretary of State	James Buchanan	1845-1849
Secretary of Treasury	Robert J. Walker	1845-1849
Secretary of War	William L. Marcy	1845-1849
Attorney General	John Y. Mason	1845-1846
	Nathan Clifford	1846-1848
	Isaac Toucey	1848-1849
Postmaster General	Cave Johnson	1845-1849
Secretary of Navy	George Bancroft	1845-1846
	John Y. Mason	1846-1849

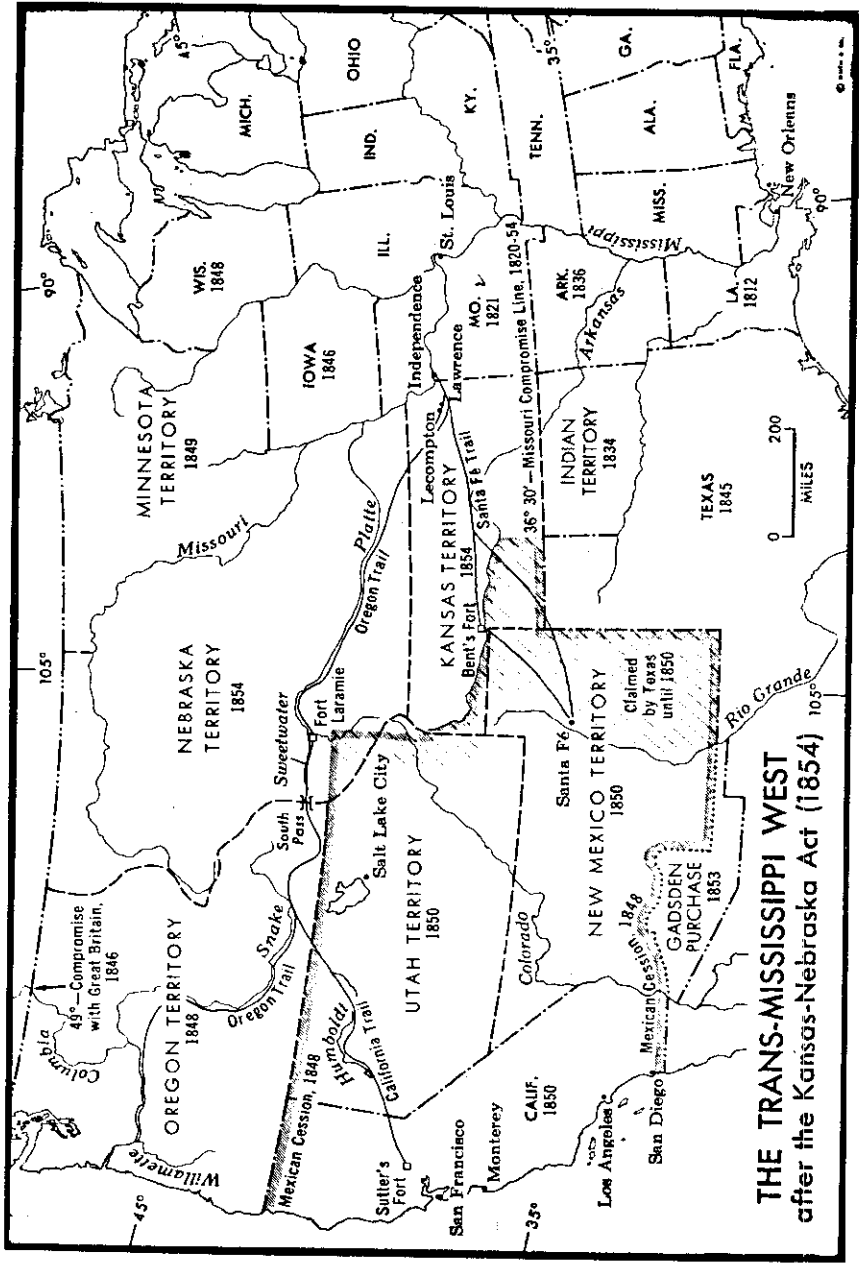
The Taylor Administration

President	Zachary Taylor	1849-1850
Vice President	Millard Fillmore	1849-1850
Secretary of State	John M. Clayton	1849-1850
Secretary of Treasury	William Meredith	1849-1850
Secretary of War	George Crawford	1849-1850
Attorney General	Reverdy Johnson	1849-1850
Postmaster General	Jacob Collamer	1849-1850
	William B. Preston	1849-1850

The Fillmore Administration		
President	Millard Fillmore	1850-1853
Vice President	None	
Secretary of State	Daniel Webster	1850-1852
	Edward Everett	1852-1853
Secretary of Treasury	Thomas Corwin	1850-1853
Secretary of War	Charles Conrad	1850-1853
Attorney General	John J. Crittenden	1850-1853
Postmaster General	Nathan Hall	1850-1852
	Sam D. Hubbard	1852-1853
Secretary of Navy	William A. Graham	1850-1852
	John P. Kennedy	1852-1853
Secretary of Interior	Thomas McKennan	1850
	Alexander Stuart	1850-1853
The Pierce Administration		
President	Franklin Pierce	1853-1857
Vice President	William R. King	1853-1857
Secretary of State	William L. Marcy	1853-1857
Secretary of Treasury	James Guthrie	1853-1857
Secretary of War	Jefferson Davis	1853-1857
Attorney General	Caleb Cushing	1853-1857
Postmaster General	James Campbell	1853-1857
Secretary of Navy	James C. Dobbin	1853-1857
Secretary of Interior	Robert McClelland	1853-1857

A Japanese view of Perry's landing

บทที่ 8

ขยายดินแดนในทางตะวันตกและความขัดแย้ง (1841-1857)

ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงสิบหกปี (1841-1857) มีลักษณะเด่นสองประการ ประการแรกคือพื้นที่ขยายจรดชายฝั่งแปซิฟิกหมายถึงการรวมดินแดนสามผืนใหญ่เข้ากับสหรัฐอเมริกาคือดินแดนเท็กซัส ดินแดนโอเรกอน และดินแดนตะวันตกเฉียงใต้อันประกอบด้วยดินแดนแคลิฟอร์เนีย ดินแดนยูทาห์ และดินแดนนิวเม็กซิโก มีผลทำให้คนอเมริกันหลังไหลอพยพเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกเพิ่มมากขึ้น ประการที่สองคือความรู้สึกในลัทธิภาคนิยมทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับระหว่างคนอเมริกันภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันตกเพราะความแตกต่างกันในสภาพเศรษฐกิจและสังคมเป็นประการสำคัญ อันมีผลนำไปสู่สงครามกลางเมืองในปี 1861

1. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของวิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน 1841

วิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน (William Henry Harrison 1773-1841) ชาวเวอร์จิเนีย เป็นประธานาธิบดีคนแรกจากพรรควิกในลำดับประธานาธิบดีคนที่เก้าของสหรัฐอเมริกา บริหารประเทศช่วงเวลาสั้นที่สุดคือเพียงหนึ่งเดือน (4 มีนาคม - 4 เมษายน 1841) เพราะสิ้นชีวิตลงด้วยโรคปอดบวม ฮาร์ริสันเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่เสียชีวิตขณะดำรงตำแหน่ง จอห์น ไทเลอร์ (John Tyler) เป็นรองประธานาธิบดีของฮาร์ริสัน และไทเลอร์เป็นรองประธานาธิบดีคนแรกที่เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีภายหลังการสิ้นชีวิตของฮาร์ริสัน

ช่วงหนึ่งเดือนภายใต้การปกครองของฮาร์ริสัน สหรัฐอเมริกามีกรณีพิพาทกับอังกฤษในปี 1841 สืบเนื่องมาจากรณีคารอลายปี 1838 (The Caroline Affair 1838) กล่าวคือในปี 1838 เรือกลไฟชื่อคารอลายของพ่อค้าอเมริกันในนิวยอร์กที่ลอบส่งเสบียงของใช้แก่กลุ่มกบฏชาวแคนาดาเชื้อสายอังกฤษที่ต่อต้านการปกครองอังกฤษในดินแดนแคนาดาตอนบน เรือถูกเผาทำลายและมีลูกเรืออเมริกันถูกฆ่าโดยกลุ่มชาวแคนาดาที่จงรักภักดีอังกฤษ กรณีพิพาทครั้งนี้ 1838 สร้างความไม่พอใจแก่คนอเมริกัน และการเจรจาระหว่างตัวแทนของสองชาติมิได้เกิดขึ้นแต่อย่างใด 11 มีนาคม 1841 ซึ่งเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ภายหลังฮาร์ริสันเข้ารับบริหารประเทศ

ปรากฏว่าตำราจที่เมืองบัฟฟาโลในนิวยอร์กได้จับกุมชาวแคนาดาผู้หนึ่งได้และมั่นใจว่าเป็นหนึ่งในกลุ่มชาวแคนาดาที่เผาทำลายเรือคารอลายปี 1838 รัฐบาลอังกฤษเรียกร้องให้ปล่อยชาวแคนาดาผู้นั้นมิฉะนั้นอาจเป็นสาเหตุนำไปสู่สงครามระหว่างอังกฤษกับสหรัฐอเมริกาได้ ฮาร์ริสันมอบปัญหานี้แก่รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือเดเนียล เวสเคอร์เพื่อเจรจากับอังกฤษ ปัญหาสิ้นสุดลงในสมัยของจอห์น ไทเลอร์ด้วยข้อตกลงปี 1842 ภายหลังการสิ้นชีวิตของฮาร์ริสัน

2. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของจอห์น ไทเลอร์ (1841-1845)

จอห์น ไทเลอร์ (John tyler 1790-1862) ชาวเวอร์จิเนียเป็นรองประธานาธิบดีคนแรกที่ก้าวขึ้นเป็นประธานาธิบดีภายหลังการสิ้นชีวิตของประธานาธิบดีวิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน จอห์น ไทเลอร์ เป็นประธานาธิบดีคนที่สิบ บริหารประเทศระหว่างปี 1841-1845 ในวาระของฮาร์ริสันโดยไม่มีผู้ใดดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดี เดิมทีจอห์น ไทเลอร์สังกัดพรรคเดโมแครตติค แต่ยอมตัวมาสังกัดพรรควิกในปี 1840 ลงแข่งในตำแหน่งรองประธานาธิบดี คู่กับวิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน เพราะเห็นว่าพรรควิกมีนโยบายสอดคล้องกับไทเลอร์ ในเรื่องต่อต้านการจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สาม และต่อต้านการเพิ่มภาษีสินค้าขาเข้า

2.1 ไทเลอร์ต่อต้านนโยบายพรรควิก

เมื่อเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีปรากฏว่าไทเลอร์กลายเป็นนักการเมืองที่ไม่สามารถสังกัดพรรคใดได้แม้แต่พรรควิกเอง ซึ่งส่ง ไทเลอร์ลงรับการเลือกตั้งในตำแหน่งรองประธานาธิบดีเพราะนโยบายการเมืองของพรรควิกเปลี่ยนไปจากเดิม และไทเลอร์ไม่อาจยอมรับได้

ผู้นำของพรรควิกขณะนั้นคือ เฮนรี เคลย์ ผู้เคยเสนอนโยบายระบอบอเมริกัน (The American System) เป็นที่ยอมรับและมีผลบังคับใช้มาแล้วในปี 1816 ในสมัยเจมส์ เมดิสัน ระบอบอเมริกันมีผลดีทางสังคมคือการสร้างเส้นทางคมนาคมเชื่อมสามภูมิภาคเข้าด้วยกันแต่นโยบายมุ่งเน้นให้ประโยชน์เกิดแก่นายทุนและพ่อค้าเป็นประการสำคัญด้วยการตั้งกำแพงภาษีสินค้าขาเข้าให้สูง และก่อตั้งธนาคารชาติทั้งนี้ธนาคารชาติสมัยที่สองได้หมดวาระลงในปี 1836 และอัตราการเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้าในปี 1841 มีอัตราต่ำมากเกือบเท่ากับอัตราการเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้าปี 1816 ตามข้อตกลงตามกฎหมายประนีประนอมการเก็บภาษีสินค้าขาเข้าปี 1833 (The Compromise Tariff Act 1833) มีผลทำให้พ่อค้าและผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

เดือนร้อนเพราะมีสินค้ายุโรปนำเข้ามาอเมริกา

เฮนรี เคลย์ต้องการใช้ช่วงเวลาที่พรรควิกมีอำนาจทางการเมืองนี้มาระบอบอเมริกันกลับมาใช้อีกครั้ง เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจการค้าและการเงินของอเมริกา เริ่มด้วยการเสนอต่อวุฒิสภาในวันที่ 7 กรกฎาคม 1841 ประการแรกคือให้ยกเลิกธนาคารกลาง (Independent Treasury) ซึ่งเป็นหน่วยงานรับฝากเงินเฉพาะของรัฐบาลกลางก่อตั้งขึ้นในปี 1840 ในสมัยมาร์ติน แวน บูเรน ประการที่สองจัดตั้งธนาคารแห่งชาติสมัยที่สามและเพิ่มภาษีสินค้าขาเข้า และประการที่สามจัดสรรเงินขายที่ดินทางตะวันตกระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลแห่งรัฐ¹

13 สิงหาคม 1841 รัฐสภาและจอห์น ไทเลอร์ เห็นพ้องต้องกันในการยกเลิกธนาคารกลาง (The Independent Treasury Act 1840)² 16 สิงหาคม 1841 ไทเลอร์ใช้สิทธิประธานาธิบดียับยั้งกฎหมายจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สามซึ่งผ่านรัฐสภาเรียบร้อยแล้วเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 1841 โดยให้เหตุผลว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ³ สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่สมาชิกพรรควิก และคนอเมริกันภาคเหนือซึ่งประกอบธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรม 4 กันยายน 1841 รัฐสภาผ่านกฎหมายจัดสรรเงินขายที่ดินทางตะวันตกปี 1841 (The Distribution-Preemption Act 1841) เพราะแรงผลักดันของสมาชิกรัฐสภาจากภาคใต้กำหนดสาระสำคัญคือถ้ารัฐสภาออกกฎหมายเพิ่มการเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้ามากกว่าที่เป็นอยู่ในอัตราอีก 20 เปอร์เซ็นต์ อัตราเงินปันส่วนการขายที่ดินทางตะวันตกที่รัฐบาลกลางเคยได้รับครึ่งหนึ่งจะถูกลดลงตามความเหมาะสม ด้วยกฎหมายจัดสรรเงินขายที่ดินทางตะวันตกปี 1841 มีส่วนอย่างมากในอันควบคุมการออกกฎหมายกำหนดอัตราเพิ่มภาษีสินค้าขาเข้า อันเป็นการคานอำนาจคนอเมริกันภาคเหนือและภาคใต้ได้เป็นอย่างดี⁴ เพราะจอห์น ไทเลอร์ ปฏิเสธการก่อตั้งธนาคารชาติสมัยที่สามและการเพิ่มภาษีสินค้าขาเข้าเป็นผลให้สมาชิกพรรควิกไม่พอใจมีการประท้วง และสมาชิกพรรควิกที่ร่วมรัฐบาลพากันลาออก เฮนรี เคลย์เองได้ลาออกจากการเป็นวุฒิสมาชิกในสมัยจอห์น ไทเลอร์

การต่อสู้และความขมขื่นระหว่างพรรควิกกับจอห์น ไทเลอร์ ทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น 10 มกราคม 1843 สมาชิกพรรควิกร่วมกันแสดงมติฟ้อง (The Impeachment) จอห์น ไทเลอร์ ต่อสภาผู้แทนราษฎร การขอมติเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎรเพื่อการฟ้องจอห์น ไทเลอร์ ในชั้นต่อไปนั้นปรากฏว่ามีสมาชิกพรรควิกบางส่วนไม่เห็นด้วยและเข้าเป็นฝ่ายเดโมแครตซึ่งสนับสนุน

สนุนจอห์น ไทเลอร์ ผลการนับคะแนนพรรควิกฟายแพ้ด้วยคะแนนเสียง 83 ต่อเดโมแครต 127 การฟ้องร้องเป็นอันล้มเหลว

2.2 จัดสรรดินแดนตะวันตก

จอห์น ไทเลอร์ ให้การสนับสนุนกฎหมายจัดสรรที่ดินปี 1841 (The Pre-Emption Act 1841) กำหนดให้ผู้เข้าตั้งมั่นถือครองดินแดนผืนละ 160 เอเคอร์ โดยมีข้อแม้ว่าต้องเข้าทำเกษตรกรรมและจัดตั้งบ้านเรือนเป็นการถาวร ด้วยกฎหมายฉบับปี 1841 นี้มีผลปฏิบัติในดินแดนอินเดียนส์ วิสกอนซิน มินเนโซตา และไอโอวา

ในปี 1842 จอห์น ไทเลอร์ ยุติการสู้รบระหว่างอินเดียนเผ่าเซมินอล (Seminole) กับทหารอเมริกันที่พยายามอพยพอินเดียนจากฟลอริดา เข้าตั้งมั่นใหม่ในพื้นที่ทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีโดยอินเดียนยอมจำนนโดยดี และรัฐบาลกลางได้เปิดดินแดนฟลอริดาแก่คนอเมริกันเข้าตั้งมั่นแทนเพื่อการยกฐานะเป็นรัฐในอนาคต 3 มีนาคม 1845 หนึ่งวันก่อนพ้นตำแหน่งประธานาธิบดี จอห์น ไทเลอร์ ลงนามรับฟลอริดาเข้าร่วมกับสหภาพเป็นอันดับรัฐที่ 27 และเป็นอันดับที่ 14 ของกลุ่มรัฐมีทาส

2.3 ยุติกรณีพิพาทกับอังกฤษในปี 1842

ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษไม่ราบรื่นเริ่มมาตั้งแต่สมัยมาร์ตินแวน บูเรน ในกรณีคารอลายปี 1838 และกรณีพรหมแดนสหรัฐอเมริกากับแคนาดาปี 1839 ในสมัยวิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสันกรณีตำรวจนิวยอร์กจับชาวแคนาดาในปี 1841 ที่สงสัยว่ามีส่วนร่วมเผาเรือคารอลาย ความบาดหมางทวีความรุนแรงขึ้นในสมัยจอห์น ไทเลอร์ กรณีเจ้าหน้าที่อังกฤษปล่อยทาสหลบหนีปี 1841 (The Slave Trade Controversy 1841)⁵

ปี 1833 อังกฤษประกาศเลิกทาสในอังกฤษและอาณานิคมอังกฤษทั้งหมด ขณะที่สหรัฐอเมริกาคงการมีทาสอยู่ กรณีเจ้าหน้าที่อังกฤษปล่อยทาสหลบหนีเกิดขึ้นในปี 1841 เมื่อเรือบรรทุกทาสอเมริกันนำทาสประมาณหนึ่งร้อยคนจากเมืองแฮมตัน ไรด (Hampton Road) เวอร์จิเนียมุ่งสู่นิวออลีนส์ ระหว่างทางทาสก่อความวุ่นวายบังคับกับต้นน้ำให้เรือมุ่งสู่หมู่เกาะชามายาภายใต้การปกครองของอังกฤษ ทันทีที่เรือบรรทุกทาสอเมริกันมาถึง เจ้าหน้าที่อังกฤษได้ปล่อยทาสให้มีอิสระ เจ้าของทาสอเมริกันต้องสูญเสียทาสซึ่งเสมือนเป็นการสูญเสียทรัพย์สินและโกรธแค้นมากเรียกร้องให้รัฐบาลเจรจาแก้ไขปัญหา ขณะเดียวกันรัฐบาลอังกฤษทำเพิกเฉย

กลางปี 1842 มีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลในอังกฤษ รัฐบาลใหม่ของอังกฤษต้องการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสหรัฐอเมริกา การเจรจาระหว่างตัวแทนของสองประเทศได้มีขึ้นโดย ลอร์ด แอชเบอตัน (Lord Ashburton) ในนามรัฐบาลอังกฤษและ เดเนียล เวสเตอร์ ในนามรัฐบาลอเมริกัน 9 สิงหาคม 1842 ทั้งสองฝ่ายตกลงกันด้วยสนธิสัญญาเวสเตอร์-แอชเบอตัน ปี 1842 (The Webster-Ashburton Treaty 1842)⁶ ประการแรกยกอธิปไตยพรมแดนเมเน-นิวบรินสวิกด้วยเส้นกั้นพรมแดนที่ปรากฏในปัจจุบันเรื่อยมาทางตะวันตกยึดเส้น 45 องศาเหนือ ทะเลสาบของแปลงกิงแม่น้ำเซนต์ลอเรนส์ และจากทะเลสาบสตูปีเรียไปทางตะวันตกถึงทะเลสาบวูคัส โดยเหนือเส้นดังกล่าวเป็นเขตของอังกฤษ ใต้เส้นดังกล่าวเป็นเขตของสหรัฐอเมริกา ประการที่สองอังกฤษขอโทษต่อกรณีคารอลายปี 1838 และประการที่สามอังกฤษสัญญาจะ ไม่มีการปลดปล่อยทาสเช่นเหตุการณ์ปี 1841 อีก ด้วยสนธิสัญญาปี 1842 มีส่วนอย่างมากในอันหลีกเลี่ยงสงครามและสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

2.4 ทำสนธิสัญญาการค้ากับจีนในปี 1844⁷

สหรัฐอเมริกาทำการค้าขายกับจีนมาตั้งแต่ปี 1784 แต่เพราะจีนห้ามอังกฤษในสงครามฝิ่นครั้งแรก (The First Opium War 1839-1842) อังกฤษบังคับให้จีนยกดินแดนบางส่วนของจีนให้อังกฤษและเปิดเมืองท่าเพิ่มขึ้นเพื่อให้อังกฤษเข้าค้าขายกับชาวจีน อันมีผลทำให้พ่อค้าอเมริกันต้องสูญเสียเสรีภาพทางการค้าและสิทธิของพ่อค้าอเมริกันคู่ค้ากว่าสิทธิของพ่อค้าอังกฤษในดินแดนจีน ด้วยเหตุผลดังกล่าวพ่อค้าอเมริกันได้เรียกร้องให้จอห์น ไทเลอร์ และรัฐสภาเจรจาเปิดทำมาค้ากับจีนอย่างเป็นทางการ

ในปี 1842 จอห์น ไทเลอร์ แต่งตั้งคาเลบ คัชชิง (Caleb Cushing) เป็นทูตเจรจากับรัฐบาลจีน สนธิสัญญามีขึ้นในปี 1844 กำหนดสาระสำคัญในด้านการค้าคือพ่อค้าอเมริกันได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าทุกประการทัดเทียมกับชาติตะวันตกอื่น ๆ และในด้านการเมืองคืออเมริกาได้รับสิทธิสภาพนอกอาณาเขต (extraterritoriality) อันหมายถึงคนอเมริกันในจีนหากทำผิดให้นำขึ้นศาลอเมริกัน ด้วยสนธิสัญญาปี 1844 นับเป็นการเปิดสัมพันธ์ทางการค้าอย่างเป็นทางการครั้งแรกระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีน

2.5 ความพยายามนำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา^๑

เท็กซัสประกาศแยกตัวจากการปกครองของเม็กซิโกในปี 1836 และได้เสนอตัวเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาในสมัยของแอนดรู แจ็คสัน และมาร์ติน แวน บูเรน แต่ได้รับการปฏิเสธตลอดเวลาเพราะเกรงปัญหาภายนอกประเทศระหว่างเม็กซิโกกับสหรัฐอเมริกา และปัญหาความบาดหมางภายในประเทศระหว่างคนทางเหนือและทางใต้ในปัญหาทาสเพราะเท็กซัสทำเกษตรกรรมและใช้แรงงานทาสเป็นหลัก โทเลอร์เองเป็นคนทางใต้มีความคิดตลอดเวลาว่าต้องการรวมเท็กซัส แต่สมาชิกรัฐสภาจากทางเหนือให้การต่อต้านคัดค้านเพราะมั่นใจว่าเท็กซัสจะต้องเข้าร่วมในกลุ่มรัฐมีทาส

ปัญหาเท็กซัสถูกนำกลับมาพิจารณาอีกครั้งในรัฐสภาในปี 1842 สาเหตุเพราะเม็กซิโกส่งกำลังเข้ารุกรานเท็กซัส อังกฤษเริ่มการเข้าแทรกแซงเท็กซัสด้วยการสนับสนุนให้เท็กซัสคงความเป็นอิสระเพราะอังกฤษต้องการให้เท็กซัสเป็นรัฐกันชน (buffer state) สกัดกั้นการอพยพของคนอเมริกันสู่ดินแดนตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งการหลั่งไหลเข้าตั้งถิ่นฐานในเขตโอเรกอนซึ่งอังกฤษและสหรัฐอเมริการ่วมกันปกครอง และอังกฤษชักชวนให้เท็กซัสเลิกทาสสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่คนอเมริกันทางใต้ 23 สิงหาคม 1843 ประธานาธิบดีซาดตา แอนนาฮันปกครองเม็กซิโกอีกครั้ง ได้ประกาศว่าหากสหรัฐอเมริการวมเท็กซัสนั้นย่อมหมายถึงสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกากับเม็กซิโก อย่างไรก็ตามสหรัฐอเมริกามักกล่าวคำขู่ของซาดตา แอนนา โดยในวันที่ 16 ตุลาคม 1843 ตัวแทนประธานาธิบดี แซน ฮุสตัน แห่งเท็กซัสกับตัวแทนประธานาธิบดีจอห์น โทเลอร์ แห่งสหรัฐอเมริการ่วมเจรจาเพื่อหาแนวทางการรวมเท็กซัสเข้ากับสหรัฐอเมริกาแต่ผลการเจรจาได้รับการตอบปฏิเสธจากประธานาธิบดีแซน ฮุสตัน เพราะแซน ฮุสตันเกรงการล้มเหลวสองด้านคือเกรงการไม่อาจเข้าร่วมได้กับสหรัฐอเมริกาเพราะการต่อต้านของวุฒิสมาชิกทางเหนือในวุฒิสภา และเกรงไม่ได้รับความช่วยเหลือจากอังกฤษเพราะอังกฤษอาจคิดว่าเท็กซัสไม่ปฏิบัติตามคำขอ

อย่างไรก็ตามจอห์น โทเลอร์ ยังคงมีความคิดมุ่งมั่นเพื่อการรวมเท็กซัสให้ได้ก่อนพ้นตำแหน่งประธานาธิบดีโดยกำหนดให้จอห์น ซี แคลฮูน รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศเร่งดำเนินการในต้นปี 1844 เป็นผลให้ในวันที่ 12 เมษายน 1844 เท็กซัสให้การลงนามในสนธิสัญญาเพื่อการรวมเท็กซัสเข้ากับสหรัฐอเมริกา 18 เมษายน 1844 จอห์น ซี แคลฮูน มี

หนังสือถึงรัฐบาลอังกฤษยืนยันการรวมเท็กซัส และเท็กซัสจะคงการมีทาส 22 เมษายน 1844 จอห์น ทัลเลอร์ นำเสนอสนธิสัญญาเพื่อการรวมเท็กซัสเข้ากับสหรัฐอเมริกาต่อวุฒิสภา วุฒิสมาชิกฝ่ายใต้ให้การสนับสนุนแต่วุฒิสมาชิกฝ่ายเหนือให้การคัดค้าน ด้วยมติสองในสามคัดค้านเป็นผลให้การรวมเท็กซัสเข้ากับสหรัฐอเมริกาในปี 1844 ไม่อาจกระทำได้

แม้ไม่สามารถนำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาได้ในปี 1844 แต่จอห์น ทัลเลอร์ ยังคงให้การสนับสนุน และพยายามดำเนินการต่อไปมุ่งเพื่อให้รัฐสภามีมติรับเท็กซัส ต้นปี 1845 สภาผู้แทนราษฎรมีมติรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาเพราะเสียงข้าง เป็นมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรภาคใต้ มติดังกล่าวได้นำเสนอต่อวุฒิสภาเป็นลำดับต่อไป 2 มีนาคม 1845 วุฒิสภามีมติให้การเห็นชอบอันหมายถึงรัฐสภามีมติเห็นชอบในการนำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาได้อีกในอนาคต

2.6 กำหนดวันเลือกตั้งประธานาธิบดีอย่างเป็นทางการในปี 1845⁹

23 มกราคม 1845 รัฐสภามีมติกำหนดวันเลือกตั้งประธานาธิบดี (National Presidential Election Day) ให้มีผลยึดถือสืบต่อไปโดยยึดเกณฑ์ วันอังคารหลังวันจันทร์แรกของเดือนพฤศจิกายนของทุก ๆ ช่วงระยะเวลาสี่ปี

2.7 การเลือกตั้งปี 1844

เพราะจอห์น ทัลเลอร์ คัดค้านและไม่สนับสนุนนโยบายพรรควิก รวมทั้งสนับสนุนการรวมเท็กซัสเข้ากับสหรัฐอเมริกา มีผลทำให้สมาชิกพรรควิกไม่พอใจและไม่เสนอชื่อทัลเลอร์ลงรับการเลือกตั้งในปี 1844 ในนามพรรคริกได้เสนอเฮนรี เคลย์จากเคนทักกี ลงรับการเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดี สำหรับพรรคเดโมแครตเลือกเจมส์ เค. โพล (James K. Polk) ลงรับการเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีคู่กับจอร์จ เอ็ม. ดัลลัส (George M. Dallas) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี โพลมีความเชื่อว่าจะถึงเวลาที่สหรัฐอเมริกาต้องขยายดินแดนตะวันตกไปจรดชายฝั่งแปซิฟิก (Manifest Destiny) อันหมายถึงเท็กซัสและดินแดนโอเรกอนต้องเป็นของสหรัฐอเมริกา ด้วยความคาดหวังนี้เป็นผลให้พรรคเดโมแครตมีค่าขวัญที่ใช้หาเสียงในปี 1844 ว่า รวมเท็กซัสและยึดครองโอเรกอน (The re-annexation of Texas and re-occupation of Oregon) และ 54-40 หรือต่อสู้ (Fifty-four forty of fight) หมายความว่าสหรัฐอเมริกาต้องเข้ายึดครองดินแดนโอเรกอนไกลไปทางเหนือถึงเส้น

ขนาน 54 องศา 40 ลิปดา ทำให้ได้แม้ว่าสหรัฐอเมริกาจะต้องทำสงครามกับอังกฤษก็ตาม ด้วยคำขวัญดังกล่าวสร้างความพอใจอย่างมากแก่คนอเมริกัน ผลการนับคะแนนคือโพลชนะการเลือกตั้งปี 1844

3. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของเจมส์ เค. โพลค 1845-1849

เจมส์ เค. โพลค (James K. Polk 1795-1849) ชาวคาริโบลานาเหนือจากพรรคเดโมแครต ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สิบเอ็ดบริหารประเทศระหว่างปี 1845-1849 โดยมี จอร์จ เอ็ม. ดัลลัส (George M. Dallas) เป็นรองประธานาธิบดีนโยบายหลักห้าประการที่โพลคมุ่งดำเนินการคือ ลดอัตราภาษีสินค้าขาเข้า ก่อตั้งธนาคารกลาง ยอมรับการรวมดินแดนเท็กซัสเข้ากับสหรัฐอเมริกาทำให้ได้เสียงสนับสนุนจากคนทางใต้ ยุติปัญหาดินแดนโอเรกอนกับอังกฤษอันมีผลได้รับเสียงสนับสนุนจากคนทางเหนือ และยึดครองดินแดนแคลิฟอร์เนียจากเม็กซิโก

3.1 ลดอัตราภาษีสินค้าขาเข้าปี 1846¹⁰

การลดอัตราภาษีสินค้าขาเข้าเป็นหนึ่งในนโยบายหลักห้าประการของเจมส์ เค. โพลค การดำเนินการมีขึ้นในปี 1846 โดยโรเบิร์ต เจย์ วอล์คเกอร์ (Robert J. Walker) รัฐมนตรีกระทรวงการคลังร่างกฎหมายภาษีวอล์คเกอร์ 1846 (The Walker Tariff Act 1846) ผ่านรัฐสภามีผลบังคับใช้กำหนดรายชื้อประเภทของสินค้าชัดเจนที่รัฐบาลต้องตั้งกำแพงภาษีสินค้าขาเข้าสูงเพื่อให้การคุ้มครองอุตสาหกรรมเดียวกันในประเทศ สำหรับสินค้าใบชาและกาแฟวันการเสียภาษีสินค้าขาเข้าหรือเรียกเก็บในอัตราต่ำ กฎหมายภาษีวอล์คเกอร์ ปี 1846 ได้ชื่อว่าเป็นกฎหมายฉบับแรกที่ร่างโดยฝ่ายบริหารและข้อกำหนดในกฎหมายเพื่อการเรียกเก็บภาษีขึ้นกับคุณภาพของสินค้าที่นำเข้ามามากกว่าขึ้นกับปริมาณสินค้านำเข้า เช่นในอดีตที่ทำกัน

3.2 จัดตั้งธนาคารกลางในปี 1846¹¹

6 สิงหาคม 1846 รัฐสภามีมติผ่านกฎหมายธนาคารกลาง (The Independent Treasury Act 1846) กำหนดจัดตั้งธนาคารกลางทำหน้าที่รับฝากเงินและจ่ายเงินของรัฐบาลกลาง ธนาคารนี้ก่อตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกในปี 1840 ในสมัยมาร์ติน แวน บูเรน และยกเลิกในปี 1841 ในสมัยจอห์น ไทเลอร์ ครั้นมาในสมัยเจมส์ เค. โพลค โพลคเห็นความจำเป็นต้องมี

ธนาคารกลางไว้ทำหน้าที่เก็บรักษาเงินของรัฐบาลกลาง จึงได้กำหนดเป็นหนึ่งในนโยบายหลักห้าประการ ในปี 1913 ธนาคารกลางรู้จักกันในนามชื่อใหม่ว่า "Federal Reserve Bank" ด้วยกฎหมายปี 1913 (The Federal Reserve Act 1913)

3.3 รวมเท็กซัสในปี 1945

ในอดีตดินแดนเท็กซัสเป็นของสเปน ในปี 1820 เจ้าหน้าที่สเปนในเท็กซัสอนุญาตให้โมเสส ออสติน (Moses Austin) นำครอบครัวอเมริกันเข้าตั้งมั่นในเท็กซัสได้ ในปี 1821 เม็กซิโกประกาศตนเป็นอิสระจากสเปน และได้เข้ายึดครองดินแดนเท็กซัสเป็นของเม็กซิโกรวมทั้งได้ปกครองชาวอเมริกันจำนวน 300 ครอบครัวในเท็กซัสด้วย ภายใต้การปกครองของรัฐบาลเม็กซิโก ชาวเท็กซัสคงความผูกพันกับคนอเมริกันและรัฐบาลอเมริกันตลอดเวลา จากการกดขี่ข่มเหงของประธานาธิบดีชานตา แอนนาแห่งเม็กซิโก ทำให้ชาวเท็กซัสต่อต้าน 4 มีนาคม 1836 ชาวเท็กซัสประกาศแยกตนจากการปกครองของเม็กซิโกภายใต้ชื่อประเทศสาธารณรัฐเท็กซัส มีแซน ฮุสตัน เป็นประธานาธิบดี 21 เมษายน 1836 ประธานาธิบดีชานตา แอนนาแห่งเม็กซิโกยอมรับความพ่ายแพ้และยอมรับในเอกราชของสาธารณรัฐเท็กซัสตลอดจนยอมรับว่าแม่น้ำรีโอแกรนด์คือเส้นกั้นพรมแดนระหว่างเม็กซิโกกับสาธารณรัฐเท็กซัส เท็กซัสเสนอตัวเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาในสมัยแอนดรู แจ็กสัน และมาร์ติน แวน บูเรน แต่ได้รับการปฏิเสธจากสหรัฐอเมริกาเพราะแอนดรู แจ็กสันเกรงปัญหาภายนอกประเทศระหว่างเม็กซิโกกับสหรัฐอเมริกาเพราะรัฐบาลใหม่ของเม็กซิโกไม่ยอมรับการแยกตัวออกของดินแดนเท็กซัส การรวมเท็กซัสเข้ากับสหรัฐอเมริกาอาจทำให้เกิดสงครามกับเม็กซิโกได้และเกรงปัญหาภายในประเทศระหว่างคนอเมริกันภาคเหนือที่ต่อต้านการมีทาส กับคนอเมริกันภาคใต้ที่สนับสนุนการมีทาส ความตึงเครียดจะมีมากในรัฐสภาถ้าเท็กซัสเข้าร่วมจะมีผลทำให้จำนวนรัฐมีทาสมีมากกว่าจำนวนรัฐเสรี ในสมัยจอห์น ไทเลอร์ ความพยายามนำเท็กซัสเข้าร่วมทำได้เพียงรัฐสภามีมติเห็นชอบในวันที่ 2 มีนาคม 1845 ในสมัยเจมส์ เค. โพล ดินแดนเท็กซัสเป็นดินแดนตะวันตกส่วนแรกที่สหรัฐอเมริกานำรวมสวเหตุเพราะสหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญอย่างมากในการขยายดินแดนไปทางตะวันตก ชาวเท็กซัสส่วนใหญ่คือคนอเมริกัน สหรัฐอเมริกาเกรงการแทรกแซงเพิ่มมากขึ้นของทั้งอังกฤษและเม็กซิโกในดินแดนเท็กซัส คนอเมริกันส่วนใหญ่ให้ความเห็นชอบในการนำเท็กซัสเข้าร่วมเพราะเหตุผลด้านเศรษฐกิจคือคนทางใต้ทำเกษตรกรรม ต้องการได้ที่ดินผืนใหญ่ของเท็กซัสเพื่อการทำ

ไร่ฝ้าย และใช้แรงงานทาส คนทางเหนือทำอุตสาหกรรมและการค้ามองว่าเท็กซัสเป็นแหล่งวัตถุดิบต้องการซื้อฝ้ายจากเท็กซัสในราคาถูก และมองว่าเท็กซัสเป็นตลาดใหญ่รับซื้อสินค้าสำเร็จรูปของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทางเหนือ

เจมส์ เค. โพล ดำเนินการรวมเท็กซัส¹² ก่อนการรวมเท็กซัสอย่างเป็นทางการในวันที่ 29 ธันวาคม 1845 เจมส์ เค. โพล ได้เตรียมพร้อมด้านการทหารเพื่อป้องกันการต่อต้านและรุกรานของเม็กซิโก เพราะเม็กซิโกประกาศตัดสัมพันธ์ไมตรีทางการทูตกับสหรัฐอเมริกาในวันที่ 28 มีนาคม 1845 ภายหลังจากการแจ้งการณ์ของเจมส์ เค. โพล ในวันที่ 4 มีนาคม 1845 ว่าสหรัฐอเมริกาจะรวมเท็กซัส 28 พฤษภาคม 1845 เจมส์ เค. โพล แต่งตั้งนายพล ซาคารี เทเลอร์ (Zachary Taylor) เป็นผู้บัญชาการทหารในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ ศูนย์ปฏิบัติการที่หลุยส์เซียนา กำหนดพร้อมเคลื่อนทหารจากหลุยส์เซียนาสู่เท็กซัสทันทีถ้าเม็กซิโกรุกรานเท็กซัส 15 มิถุนายน 1845 ซาคารี เทเลอร์ ได้รับคำสั่งให้เคลื่อนกำลังตั้งที่บริเวณแม่น้ำรีโอ แกรนด์

ด้านสาธารณรัฐเท็กซัสในวันที่ 23 มิถุนายน 1845 รัฐสภาของสาธารณรัฐเท็กซัสมีมติเห็นชอบในการรวมกับสหรัฐอเมริกา และในวันที่ 4 กรกฎาคม 1845 รัฐสภาสาธารณรัฐเท็กซัสเรียกประชุมเป็นกรณีพิเศษเพื่อยืนยันครั้งสุดท้ายในการเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา

ฝ่ายสหรัฐอเมริกาในเดือนตุลาคม 1845 รัฐบาลกลางหวั่นเสียงคนอเมริกันต่อการรวมเท็กซัส ผลปรากฏว่าจากการนับคะแนนในวันที่ 13 ตุลาคม 1845 คนอเมริกันให้การยอมรับ 29 ธันวาคม 1845 สหรัฐอเมริกาประกาศรวมเท็กซัสเป็นรัฐที่ 28 ของสหภาพ เพราะเท็กซัสประกอบเกษตรกรรม ใช้ทาสเป็นแรงงานหลักเท็กซัสเลือกอยู่ในกลุ่มรัฐมีทาสในอันดับรัฐที่ 15

3.4 รวมดินแดนโอเรกอนในปี 1846

เขตโอเรกอน (Oregon Country) เป็นพื้นที่กว้างใหญ่ทางตะวันตกของเทือกเขาร็อกกีระหว่างทางใต้ที่เส้นขนานที่ 42 องศา (เส้นกั้นพรมแดนทางตอนเหนือของแคลิฟอร์เนีย) โกลบทางเหนือถึงเส้นขนานที่ 54 องศา 40 ลิบดา (เส้นกั้นพรมแดนทางตอนใต้ของอะลาสกา) เขตโอเรกอนนี้มี 4 ชาติรวมกันยึดครองคือสเปน รัสเซีย อังกฤษและสหรัฐอเมริกา

สเปนมีสิทธิยึดครองเขตโอเรกอนเพราะข้อตกลงปี 1434 ระหว่างสเปนกับโปรตุเกส กำหนดเส้นแบ่งเขตอำนาจ (The Line of Demarcation 1434) ทางตะวันออกของเส้นเป็นเขตของโปรตุเกส ทางตะวันตกของเส้นเป็นเขตของสเปนอันมีผลรวมทับทวีปอเมริกาด้วย แต่จากสนธิสัญญาปี 1819 ในสมัยเจมส์ มอนโร สเปนพ่ายแพ้สหรัฐอเมริกา สเปนยอมถอนสิทธิยึดครองร่วมในเขตโอเรกอน อำนาจของสเปนคงมีเพียงในดินแดนใต้เส้น 42 องศา (ปัจจุบันคือแคลิฟอร์เนีย เรื่อยมาทางตะวันออกครอบคลุมพื้นที่ที่เป็นยูทาห์ นิวเม็กซิโก และเท็กซัส)

รัสเซียมีสิทธิยึดครองเขตโอเรกอนเพราะการสำรวจของนักสำรวจรัสเซียในปี 1714 อำนาจรัสเซียมีในอะลาสกาและพยายามขยายอำนาจเรื่อยเรื่อยชายฝั่งแปซิฟิกลงมาทางใต้ถึงพื้นที่ทางตอนเหนือของแคลิฟอร์เนียเพื่อยึดครองเขตโอเรกอนทั้งหมด การขยายอำนาจของรัสเซียลงมาทางใต้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ประธานาธิบดีเจมส์ มอนโร ประกาศวาทะมอนโรในปี 1823 (The Monroe Doctrine 1823) กล่าวเรียกร้องไม่ให้รัสเซียและชาติ ยุโรปอื่น ๆ แทรกแซงหรือก่อตั้งอาณานิคมเพิ่มในทวีปอเมริกา ด้วยวาทะมอนโรปี 1823 เป็นผลให้รัสเซียถอนอำนาจออกจากดินแดนใต้เส้น 54 องศา 40 ลิบดา กล่าวคืออำนาจของรัสเซียคงมีเพียงในอะลาสกาเท่านั้น

อังกฤษมีสิทธิยึดครองเขตโอเรกอนเพราะคำประกาศของเซอร์ฟรานซิส เดรค ระหว่างการสำรวจช่วงปี 1577-1580 และคำประกาศของกัปตันเจมส์ ค็อก ระหว่างการสำรวจช่วงปี 1776-1778 อังกฤษ ำใช้เขตโอเรกอนเพื่อทำการค้าขนสัตว์กับอินเดียนภายใต้การดำเนินการของบริษัทฮัดสันส์ เบย์ (The Hudson's Bay Company) ศูนย์กลางการค้าในเขตโอเรกอนอยู่ที่บ้อมแวนคูเวอร์ ปัจจุบันอยู่ที่เมืองแวนคูเวอร์ในรัฐวอชิงตัน (Vancouver, Washington) การค้าขนสัตว์สร้างความมั่งคั่งแก่พ่อค้าอังกฤษ

สหรัฐอเมริกามีสิทธิยึดครองเขตโอเรกอนเพราะการสำรวจและค้าขนสัตว์ของพ่อค้าเมืองบอสตันชื่อโรเบิร์ต เกรย์ (Robert Gray) ในปี 1792 ต้นศตวรรษที่ 19 บริษัทค้าขนสัตว์ของอเมริกามีสองบริษัทคือ บริษัทร็อกกี เมานเทิน เฟอร์ (The Rocky Mountain Fur Company) และบริษัทอเมริกัน เฟอร์ (The American Fur Company) นับจากปี 1820 บริษัทอเมริกัน เฟอร์ ควบคุมการค้าขนสัตว์ทั้งหมดของพ่อค้าขนสัตว์อเมริกัน

เขตโอเรกอน นอกจากจะมีพ่อค้าขนสัตว์อเมริกันเข้าตั้งมั่นแล้วยังมีบาทหลวงหรือหมอสอนศาสนา (Missionaries) เข้าอาศัยร่วมด้วย คณะบาทหลวงรุ่นแรกนำโดยจาซัน ลี (Jason Lee) เป็นบาทหลวงโปรเตสแตนท์ในนิกายย่อยชื่อเมธอดิสต์ (Methodist) ในปี 1834 บาทหลวงลี ตั้งสำนักและโรงเรียนสอนเด็กอินเดียนที่หุบเขาวิลลาเม็ธ (Willamette Valley) หลังจากนั้นก็มีบาทหลวงอีกมากมายเดินทางเข้ามาตั้งสำนักกระจายอยู่ทั่วไปในเขตโอเรกอน

คนอเมริกันเข้าตั้งมั่นในเขตโอเรกอนเริ่มจากปี 1840 โดยอพยพมาเป็นกองเกวียนคาราวานด้วยเส้นทางโอเรกอน (Oregon Trail) จากอิลลินอยส์ มุ่งสู่เขตโอเรกอน สรุปได้ว่าในเขตโอเรกอนมีคนอเมริกันสามกลุ่มเข้าตั้งมั่นคือพ่อค้าขนสัตว์ หมอสอนศาสนา และผู้อพยพอเมริกัน นับวันประชากรอเมริกันในเขตโอเรกอนเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

นับจากปี 1823 กล่าวได้ว่าเขตโอเรกอนมีอังกฤษและสหรัฐอเมริการ่วมกันยึดครอง การกำหนดเส้นแบ่งเขตมีขึ้นอย่างเป็นทางการด้วยสนธิสัญญาโอเรกอนปี 1846 (The Oregon Treaty 1846) สาเหตุเพราะเสียงเรียกร้องของคนอเมริกันที่อังกฤษถอนอำนาจออกจากเขตโอเรกอนด้วยคำขวัญที่ว่า 54-40 หรือต่อสู้ (Fifty-four forty or fight) ซึ่งหมายความว่าสหรัฐอเมริกาจะขยายอำนาจเข้าครอบครองเขตโอเรกอนทั้งหมดถึงเส้นขนานที่ 54 องศา 40 ลิบดา (พื้นที่ดังกล่าวปัจจุบันคือรัฐบริติช โคลัมเบีย และดินแดนยูคอน ของแคนาดา) อังกฤษไม่ยอมรับในคำเรียกร้องครั้งนี้ของคนอเมริกัน

เจมส์ เค. โปก ยูติปัญหาการถือครองดินแดนโอเรกอนระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษ¹³ การเจรจาเพื่อยุติปัญหาดินแดนโอเรกอนดำเนินการโดยเจมส์ บูชานาน (James Buchanan) ตัวแทนสหรัฐอเมริกา กับริชาร์ด พาเคนแฮม (Richard Pakenham) ตัวแทนอังกฤษ ผลการเจรจาคือในวันที่ 21 พฤษภาคม 1846 อังกฤษยืนยันการถอนอำนาจยึดครองเขตโอเรกอนในพื้นที่ระหว่างเส้นขนาน 42 องศาถึงเส้นขนาน 49 องศา คำยืนยันนี้หมายความว่าเขตโอเรกอนทางตอนใต้ในส่วนพื้นที่ระหว่างเส้นขนาน 42 องศาถึงเส้นขนาน 49 องศาเป็นเขตยึดครองของสหรัฐอเมริกา ส่วนเขตโอเรกอนทางตอนเหนือในส่วนพื้นที่นับจากเส้นขนาน 49 องศาขึ้นไปถึงเส้นขนาน 54 องศา 40 ลิบดาเป็นเขตยึดครองของอังกฤษ คำยืนยันนี้ถูกร่างเป็นสนธิสัญญาโอเรกอนปี 1846 (The Oregon Treaty 1846) สนธิสัญญาโอเรกอนปี 1846

ถูกนำเสนอดูพิจารณาและได้รับการเห็นชอบ การรวมมีขึ้นอย่างเป็นทางการในวันที่ 15 มิถุนายน 1846 เขตโอเรกอนถูกแบ่งระหว่างสหรัฐอเมริกาอังกฤษด้วยเส้นขนาน 49 องศา พื้นที่ใน ส่วนที่สหรัฐอเมริกาได้รับระหว่าง เส้นขนาน 49 องศา ลงมาทางใต้ถึงเส้นขนาน 42 องศาเรียก ดินแดนโอเรกอน (Oregon Territory) ปัจจุบันนั้นเป็นที่ตั้งของ 3 รัฐคือออซิงตัน โอเรกอนและไอดาโฮ เพราะดินแดนโอเรกอนเป็นพื้นที่อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือ แม้จะมีการ ประกอบการเกษตรกรรมแต่ไม่จำเป็นต้องใช้แรงงานทาส 3 รัฐเมื่อเข้าร่วมกับสหภาพในเวลา ต่อมาต่างพอใจนำดินแดนของตนเข้าร่วมในกลุ่มรัฐเสรี

3.5 การรวมดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ชายฝั่งแปซิฟิกในปี 1848

ดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ชายฝั่งแปซิฟิกเป็นดินแดนที่เม็กซิโกรับช่วงการมีอำนาจสืบต่อ จากสเปน ครั้งกระนั้นประกอบด้วยดินแดน 3 พื้นใหญ่คือแคลิฟอร์เนียบน (Upper California) อยู่ทางตะวันตกสุดมีชายฝั่งตลอดติดแปซิฟิก นิวเม็กซิโก (New Mexico) และยูทาห์ (Utah) ดินแดนดังกล่าวนี้สหรัฐอเมริกาได้มา เพราะมีชัยชนะเหนือเม็กซิโกในสงคราม ช่วงปี 1846-1847 (The Mexican War)

ดินแดนแคลิฟอร์เนียบนปัจจุบันคือแคลิฟอร์เนีย เป็นดินแดนที่สเปนยึดครองไว้เมื่อปี 1494 ขณะเดียวกันสเปนได้วางรากฐานความเจริญแบบอย่างสเปนด้านขนบประเพณี วัฒนธรรม ภาษา สถาปัตยกรรม และศาสนาควบคู่ไปกับการปกครองและการค้าขนสัตว์ มีคนอเมริกันจำนวนมากอพยพเข้าตั้งมั่นในดินแดนนี้เพื่อทำเกษตรกรรม ในปี 1821 เม็กซิโกมีอำนาจเหนือดินแดน แคลิฟอร์เนียบนแทนสเปน คนอเมริกันคงยอมตนอยู่ภายใต้การปกครองของเม็กซิโกโดยดี แต่นับ จากปี 1830 เป็นต้นมาปัญหาระหว่างเม็กซิโกกับคนอเมริกันภายใต้การปกครองของเม็กซิโกและ รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้เริ่มขึ้นจากสาเหตุเบื้องต้น 4 ประการคือประการแรกปัญหาความไม่สงบ ภายในเม็กซิโกโดยหลังจากปี 1821 เป็นต้นมามีการปฏิวัติและกบฏแย่งชิงอำนาจกันหลายครั้ง ตลอดจนรัฐบาลไม่รับผิดชอบทุกข์สุขของประชาชนและมักทำการทุจริตบ่อยครั้ง เป็นผลให้คนอเมริกันภายใต้การปกครองของเม็กซิโกคิดแยกตัวออกด้วยการอพยพออกจากดินแดนภายใต้การปกครอง ของเม็กซิโก เม็กซิโกไม่พอใจ มีการจับกุมและประหารชีวิตคนอเมริกันเป็นจำนวนมากในข้อหา ไม่จงรักภักดีต่อรัฐบาลเม็กซิโก ประการที่สองปัญหานี้ขึ้นเพราะทรัพย์สินของคนอเมริกันถูกทำลาย เสียหายเนื่องจากสงครามประกาศเอกราชของเม็กซิโกจากสเปนในปี 1821 รัฐบาลเม็กซิโก

ต้องรับผิดชอบชดเชยรวมเป็นเงินประมาณ \$2 ล้าน ประการที่สามเม็กซิโกขมขื่นมากที่คนอเมริกัน สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนชาวเท็กซัสก่อนการปฏิวัติได้สำเร็จในปี 1836 เม็กซิโกคิดว่าความสำเร็จของชาวเท็กซัสในปี 1836 เป็นการเริ่มต้นในความพยายามของสหรัฐอเมริกาเพื่อยึดครองดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ของ เม็กซิโกทั้งหมดในอนาคต ประการที่สี่ปัญหาพรมแดนระหว่าง เท็กซัสกับเม็กซิโก เท็กซัสอ้างแม่น้ำรีโอ แกรนด์เป็นพรมแดนกับเท็กซัสกับเม็กซิโกซึ่งสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุน แต่เม็กซิโกอ้างว่าแม่น้ำนูเอเซส (Nueces River) เป็นพรมแดนกับ เท็กซัสกับเม็กซิโก แม่น้ำนูเอเซสอยู่เหนือแม่น้ำรีโอ แกรนด์ 50 ไมล์ อันมีผลทำให้พื้นที่ระหว่าง แม่น้ำทั้งสอง เป็นแดนกรณีพิพาท กองกำลังอเมริกาภายใต้การนำของนายพลซาคารี เทเลอร์ ประจำการใกล้แม่น้ำนูเอเซส และกองกำลัง เม็กซิโกกับประจำการใกล้แม่น้ำรีโอ แกรนด์

รัฐบาลสหรัฐอเมริกาให้ความสนใจดินแดนแคลิฟอร์เนียบนของ เม็กซิโกมากกว่าส่วน อื่นใดเพราะมีแนวชายฝั่งตลอดติดมหาสมุทรแปซิฟิกเหมาะแก่การใช้เป็นท่าจอดเรือสินค้าเพื่อรับสินค้า เสบียงและน้ำจืดก่อนข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกมายังเอเชีย สหรัฐอเมริกามีความใฝ่ฝันเพื่อการขยายดินแดนจรดชายฝั่งแปซิฟิก และมั่นใจว่าแคลิฟอร์เนียบนเป็นพื้นที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเข้าตั้งมั่นทำเกษตรกรรม

เจมส์ เค. โพลด์ ต้องประกาศสงครามเม็กซิโกเพื่อให้ได้มาซึ่งดินแดนตะวันตกเฉียงใต้¹⁴ เพราะปัญหาพรมแดนอาจนำไปสู่สงครามระหว่าง เม็กซิโกกับสหรัฐอเมริกา และความใฝ่ฝันเพื่อขยายดินแดนจรดชายฝั่งแปซิฟิกเป็นเหตุให้เจมส์ เค. โพลด์ เริ่มดำเนินการขั้นแรกเพื่อให้ได้มาซึ่งดินแดน และยุติปัญหาพรมแดนโดยในวันที่ 7 พฤศจิกายน 1845 ได้จัดส่งจอห์น ซไลเดิล (John Slidell) ชาวหลุยส์เซียนา เจรจากับรัฐบาลเม็กซิโก เสนอขอซื้อดินแดนนิวเม็กซิโกในราคา \$5 ล้าน และแคลิฟอร์เนียในราคา \$25 ล้าน รวมทั้งยินดีรับผิดชอบหนี้สิน \$2 ล้านที่เม็กซิโกเป็นหนี้ประชากรอเมริกันครั้งทำสงครามประกาศเอกราชเม็กซิโก ถ้าเม็กซิโกยอมรับว่าแม่น้ำรีโอ แกรนด์เป็นพรมแดนระหว่างเท็กซัสของสหรัฐอเมริกากับเม็กซิโก 16 ธันวาคม 1845 จอห์น ซไลเดิลและคณะมาถึงนครเม็กซิโกขณะรัฐบาลเม็กซิโกกำลังยุ่งกับปัญหาความวุ่นวายภายในประเทศ รัฐบาลเม็กซิโกปฏิเสธการเจรจาใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะรู้สึกว่ามีเม็กซิโกได้สูญเสียดินแดนเท็กซัสไปมากพอแล้วและไม่ต้องการสูญเสียดินแดนส่วนใดอีก เป็นผลให้คณะทูตอเมริกันจำเป็นต้องเดินทางกลับ

เพราะถูกปฏิเสธการเจรจาเป็นผลให้ในเดือนเมษายน 1846 เจมส์ เค. โพล ลัง นายพลชาควารี เทเลอร์ เคลื่อนกองกำลังทหารอเมริกันจากแม่น้ำยูเอชสสู่แม่น้ำรีโอแกรนด์ กองกำลังเม็กซิกันข้ามแม่น้ำรีโอแกรนด์เพื่อรับกองกำลังอเมริกัน การปะทะเริ่มขึ้นในวันที่ 25 เมษายน 1846 เมื่อกองทหารเม็กซิกันเข้าโจมตีทหารพรานของ เทเลอร์ และฆ่าคนอเมริกันบริเวณชายแดน หลังจากนั้นการปะทะกันระหว่างกองกำลังสองฝ่ายทวีความรุนแรงขึ้น 13 พฤษภาคม 1846 รัฐสภาให้ความเห็นชอบเพื่อการปราบปราม และเจมส์ เค. โพล ประกาศสงคราม อันเป็นการเริ่มต้นสงครามระหว่างเม็กซิโกกับสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการ (The Mexican War)

สงครามเม็กซิกันใช้เวลา 2 ปีในการดำเนินการ กองกำลังอเมริกันนับได้ว่ามีความพร้อมในด้านอาวุธ กำลังพล การวางแผนการรบ และการบัญชาการรบอันมีผลสามารถพิชิตกองกำลังเม็กซิกันได้ในบั้นปลาย สมรภูมิมรรมิตัวกัน 3 แห่งคือ

1. การรบในนิวเม็กซิโกและแคลิฟอร์เนียบน¹⁵ 13 พฤษภาคม 1846 สหรัฐอเมริกาประกาศสงครามกับเม็กซิโก พลจัตวาสตีเฟน เคียร์นีย์ (Stephen W. Kearny) เห็นเป็นโอกาสดีที่สหรัฐอเมริกาคะยึดครองดินแดนแคลิฟอร์เนียบนและนิวเม็กซิโก มิถุนายน 1846 เคียร์นีย์นำกองกำลังอเมริกันจากบ่อมลิเวนเวิร์ท (Leavenworth) บนแม่น้ำมิสซูรีในแคนซัสมุ่งยึดนิวเม็กซิโก สิงหาคม 1846 ยึดเมืองซานตา เฟ (Santa Fe) และนิวเม็กซิโกได้สำเร็จ กันยายน 1846 เคียร์นีย์นำกองกำลังส่วนหนึ่งข้ามทะเลทรายสู่แคลิฟอร์เนียบน

บนดินแดนแคลิฟอร์เนียบนระหว่างวันที่ 14 มิถุนายน - 5 กรกฎาคม 1846 คนอเมริกันได้รวมตัวภายใต้ชื่อว่าธงหมี (Bear Flag) นำโดยร้อยเอกจอห์น ซี ฟรีมอนท์ (John C. Fremont) ปฏิบัติการต่อต้านการปกครองของรัฐบาลเม็กซิกันและประกาศก่อตั้งสาธารณรัฐแคลิฟอร์เนีย (The Republic of California) ที่เมืองโซโนมา (Sonoma) สาธารณรัฐแคลิฟอร์เนียถูกประกาศก่อตั้งอย่างเป็นทางการในวันที่ 7 กรกฎาคม 1846 ที่เมืองมอนเทเร (Monterey) ทันทีที่พลเรือจัตวาจอห์น สโลท (John Sloat) ยกพลขึ้นบก 6 ธันวาคม 1846 ซาน ดีเอโก (San Diego) ถูกกองกำลังผสมของเคียร์นีย์รวมด้วยกับกองกำลังอเมริกันนำโดยฟรีมอนท์ และพลเรือจัตวาโรเบิร์ต เอฟ. สต็อกตัน (Robert F. Stockton) ยึดได้สำเร็จ มกราคม 1847 จากซาน ดีเอโกกองกำลังอเมริกันได้เข้ายึดลอส แอนเจลีส ชัยชนะในเดือนมกราคม 1847 เป็นการประกาศการมีชัยชนะอย่างสมบูรณ์ของสหรัฐอเมริกาเหนือ

ดินแดนนิวเม็กซิโกและแคลิฟอร์เนียบน

2. การรบบริเวณลุ่มน้ำรีโอแกรนด์และดินแดนตอนกลางของเม็กซิโก¹⁶ นายพล ซาคารี เทเลอร์ (Zachary Taylor) ได้รับคำสั่งให้ตั้งกำลังที่ลุ่มแม่น้ำรีโอแกรนด์ ในวันที่ 25 เมษายน 1846 เมื่อรู้ว่าทหารพรานอเมริกันบุกโจมตี เทเลอร์ตอบโต้ทันทีเป็นผลให้กองกำลังเม็กซิกันต้องถอยกลับเข้าเขตเม็กซิโกติดตามด้วยกองกำลังเทเลอร์ เมืองมอนเทอร์รี (Monterrey) ของเม็กซิโกถูกกองกำลังเทเลอร์ยึดได้ในวันที่ 21 กันยายน 1846 เพื่อพิชิตเม็กซิโกให้ได้ เทเลอร์เห็นความจำเป็นต้องยึดนครเม็กซิโก (Mexico City) ขณะนั้นซานตาแอนนากลับมาเป็นผู้นำและผู้บัญชาการรบ ซานตาแอนนารู้แผนการเดินทางของเทเลอร์สู่นครเม็กซิโกจึงนำกองกำลังเม็กซิกันสกัดการเคลื่อนกำลังของเทเลอร์ 22-23 กุมภาพันธ์ 1847 มีการปะทะระหว่างกองกำลังทั้งสองที่เมืองบัวนาเวस्ता (Buena Vista) กองกำลังเทเลอร์ชนะ กองกำลังซานตาแอนนาถอยหนี อันเป็นการปิดฉากการรบในพื้นที่ดังกล่าว เทเลอร์กลายเป็นวีรบุรุษและส่งผลให้ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 1848

3. พิชิตนครเม็กซิโกได้สำเร็จในวันที่ 14 กันยายน 1847¹⁷ ต้นเดือนมีนาคม 1847 นายพลวินฟิลด์ สก็อต (Winfield Scott) ได้รับคำสั่งให้นำกองกำลังจากนิวออร์ลีอันมุ่งยึดนครเม็กซิโก 27 มีนาคม 1847 ยึดเมืองท่าเวราครูซ (Veracruz) ได้ 8 เมษายน 1847 นำกำลังจากเวราครูซมุ่งสู่นครเม็กซิโก ซานตาแอนนานำกำลังเม็กซิกันรับการบุกของกองกำลังอเมริกันนอกนครเม็กซิโก การปะทะระหว่างกองกำลังทั้งสองฝ่ายมีขึ้นระหว่างช่วง 18 เมษายน - 20 สิงหาคม 1847 กองกำลังอเมริกันภายใต้การนำของสก็อตมีชัยชนะ 14 กันยายน 1847 สก็อตนำกองกำลังอเมริกันยึดนครเม็กซิโกได้สำเร็จ

พวกมอร์มอนเข้าตั้งมั่นในดินแดนยูท่าห์¹⁸ ยูท่าห์เป็นดินแดนหนึ่งสามของดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ชายฝั่งแปซิฟิกภายใต้การปกครองของเม็กซิโก ระหว่างสงครามเม็กซิกัน (1846-1847) ในเดือนกรกฎาคม 1847 พวกมอร์มอน (Mormons or the Mormon Church or The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints) ได้เข้าตั้งมั่นในดินแดนยูท่าห์ มอร์มอนเป็นนิกายหนึ่งในคริสต์ศาสนาก่อตั้งโดยโจเซฟ สมิท (Joseph Smith) ในปี 1820 ที่เมืองโพลมยรา (Polmyra) ในนิวยอร์ก คำสอนของสมิทถูกเขียนไว้ในคัมภีร์มอร์มอน (The Book of Mormon) เพราะนิกายมอร์มอนไม่เป็นที่ยอมรับของชาวนิวยอร์ก

โจเซฟ สมิธพาพวกมอรมอนอพยพมาทางตะวันตกเข้าตั้งมั่นในพื้นที่ 3 แห่งคือ ที่เมืองเคิร์ลแลนด์ (Kirtland) ในโอไฮโอ เมืองอินดีเพนเดน (Independence) ในมิสซูรี และเมืองนูโว (Nauvoo) ในอิลลินอยส์ ทุกแห่งมอรมอนได้รับการต่อต้านจากเพื่อนบ้านสาเหตุเพราะมORMอนอ้างตนว่าเป็นผู้ได้รับเลือกจากพระเจ้า มORMอนในมิสซูรีต่อต้านการมีทาสซึ่งชาวมิสซูรีไม่พอใจ มORMอนในอิลลินอยส์ยอมรับการมีภรรยาได้หลายคน (polygamy) ซึ่งพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวนี้ชาวอิลลินอยส์ต่อต้านมาก ในปี 1844 สมาคมต่อต้านมORMอนในอิลลินอยส์ได้รวมตัวกันจับและแขวนคอโจเซฟ สมิธ และพวก และบังคับให้มORMอนที่เหลืออพยพออกจากอิลลินอยส์ บริกแฮม ยัง (Brigham Young) นำพวกมORMอนออกจากอิลลินอยส์มุ่งสู่ตะวันตก ในเดือนกรกฎาคม 1847 มORMอนเลือกพื้นที่ตั้งมั่นบนชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบเกรทซอล (Great Salt Lake) ในดินแดนยูท่าห์

เม็กซิโกยอมปราชัยและทำสนธิสัญญาสันติภาพในปี 1848¹⁹ เพราะการพิชิตแคลิฟอร์เนีย บนได้ในเดือนมกราคม 1847 ชัยชนะในการรบของเทเลอร์ในเดือนกุมภาพันธ์ 1847 สก๊อตตีตนครเม็กซิโกได้ในเดือนกันยายน 1847 และซานตา แอนนาต้องปราชัยหลบหนีออกจากเม็กซิโกเป็นผลให้คณะผู้ปกครองเม็กซิโกชุดใหม่ขอทำสนธิสัญญาสันติภาพกับสหรัฐอเมริกา ตัวแทนรัฐบาลทั้งสองฝ่ายได้ร่วมลงนามในสนธิสัญญากวาดาลูป ไฮเดลโก (The Treaty of Guadalupe Hidalgo 1848) ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 1848 อันถือเป็นการยุติสงครามเม็กซิโก สาระสำคัญในสนธิสัญญากำหนดไว้คือ

1. เม็กซิโกยอมถอนสิทธิการเป็นเจ้าของ (Mexican Cession 1848) เนื้อดินแดนแคลิฟอร์เนียบน ดินแดนนิวเม็กซิโก และดินแดนยูท่าห์ (ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของรัฐแคลิฟอร์เนีย เนวาดา ยูท่าห์ อะริโซนา ตะวันตกของนิวเม็กซิโก และตะวันตกของโคโลราโด) รวมทั้งดินแดนเท็กซัสซึ่งแยกตัวออกจากเม็กซิโกในปี 1836 (ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของรัฐเท็กซัส ตะวันออกของนิวเม็กซิโก และตะวันออกของโคโลราโด)
2. สหรัฐอเมริกาจ่ายเงิน \$15 ล้านให้แก่เม็กซิโก สำหรับดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ที่เม็กซิโกยอมยกให้สหรัฐอเมริกาในปี 1848
3. สหรัฐอเมริกายอมชดเชยหนี้สินจำนวน \$3,250,000 แก่คนอเมริกันแทนรัฐบาลเม็กซิโก

4. พรหมแดนระหว่างสหรัฐอเมริกาและกลุ่มแม่น้ำรีโอแกรนด์

ผลของสนธิสัญญาปี 1848 พิจารณาได้ 2 ประการ ประการแรกคือผลดี อันหมายถึงสหรัฐอเมริกาได้ครอบครองพื้นที่สองในห้าส่วนของเม็กซิโก 24 มกราคม 1848 เจมส์ ดับเบิลยู มาร์แชล (James W. Marshall) ลูกจ้างในโรงเลื่อยของจอห์น เอ. ซัทเทอร์ (John A. Sutter) ที่เมืองซาคราเมนโต (Sacramento) ในแคลิฟอร์เนียค้นพบทองคำมีผลทำให้เกิดตื่นทองในปี 1849 (The Gold Rush of '49) ผู้คนหลั่งไหลสู่ดินแดนแคลิฟอร์เนียจากการเติบโตอย่างรวดเร็วเป็นผลให้แคลิฟอร์เนียเข้าร่วมกับสหภาพในปี 1850 อันดับรัฐที่ 31 ในด้านผลเสีย เม็กซิโกและกลุ่มประเทศละตินอเมริกาขมขื่นและมองสหรัฐอเมริกาว่ารุกรานประเทศเพื่อนบ้าน นับเป็นการเริ่มนโยบายจักรวรรดินิยมขณะเดียวกันผลเสียภายในประเทศปรากฏเด่นชัดคือการแตกแยกเพิ่มมากขึ้นของคนอเมริกันระหว่างกลุ่มสนับสนุนการมีทาส และกลุ่มต่อต้านการมีทาส เนื่องจากดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ที่ได้มาในปี 1848 เป็นดินแดนผืนใหญ่หากยึดตามคำประนีประนอมมิสซูรีปี 1820 โดยลากเส้น 36 องศา 30 ลิบดาจะพบว่าดินแดนแคลิฟอร์เนียบนส่วนทางเหนือและดินแดนยูทาห์อยู่เหนือเส้น 36 องศา 30 ลิบดาอันหมายถึงในพื้นที่ดังกล่าวห้ามการมีทาสดินแดนแคลิฟอร์เนียบนส่วนทางใต้และดินแดนนิวเม็กซิโกอยู่ใต้เส้น 36 องศา 30 ลิบดา อันหมายถึงในพื้นที่ดังกล่าวมีทาสได้ การตัดสินใจขาดการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้เป็นปัญหาที่รัฐบาลกลางต้องพิจารณา และคนอเมริกันทั้งสองกลุ่มต่างพยายามชี้ว่าดินแดนตะวันตกเฉียงใต้เป็นไปตามความต้องการของตน

การขยายดินแดนตะวันตกของสหรัฐอเมริกาจรดชายฝั่งแปซิฟิก (Manifest Destiny) ของเจมส์ เค. โพล บรูลูจุ่มงหมายที่กำหนดไว้ทุกประการ กล่าวคือรวมเท็กซัสได้ในวันที่ 29 ธันวาคม 1845 เจริญจากอังกฤษแบ่งเขตโอเรกอนได้เรียบร้อยในวันที่ 15 มิถุนายน 1846 ทำสงครามกับเม็กซิโกเพื่อยึดครองดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งตกลงถูกกำหนดอย่างเป็นทางการในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 1848

3.6 ความคิดของคนอเมริกันเพื่อการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ที่ได้มาในปี 1848²⁰

เพราะดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ที่ได้มาจากเม็กซิโกในปี 1848 เป็นดินแดนผืนใหญ่หากยึดเกณฑ์เส้น 36 องศา 30 ลิบดา จะมีบางส่วนอยู่เหนือและใต้เส้นดังกล่าวซึ่งไม่อาจบ่งชี้ชัด

ได้ เช่นดินแดนเท็กซัสและดินแดนโอเรกอน เป็นผลทำให้คนอเมริกันแบ่งแยกแนวความคิดเพื่อการ
มีและไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ได้เป็น 4 แนวความคิดคือ

1. แนวความคิดของเจมส์ เค. โพล เพื่อยุติปัญหาที่ยืดค้ำประนีประนอมมิสซูรีปี
1820 เป็นหลัก ค้ำประนีประนอมมิสซูรีปี 1820 กำหนดห้ามการมีทาสเหนือเส้น 36 องศา 30
ลิปดาในดินแดนหลุยส์เซียนาที่ซื้อมาจากฝรั่งเศสในปี 1803 โดยโพลกำหนดให้ลากเส้น 36 องศา
30 ลิปดาไปจรดชายฝั่งแปซิฟิก ห้ามการมีทาสในดินแดนเหนือเส้น 36 องศา 30 ลิปดา ทาสมี
ได้เฉพาะในดินแดนใต้เส้นดังกล่าวเท่านั้น

2. แนวความคิดของคนทางเหนือกลุ่มต่อต้านทาสนำโดยเดวิด วิลมอท ชาวเพน
ซิลวาเนีย (David Wilmot) วิลมอทเสนอเงื่อนไขวิลมอท (The Wilmot Proviso 1846)
กำหนดว่าต้องไม่มีทาสในดินแดนที่ได้มาจากเม็กซิโก

3. แนวความคิดของคนทางใต้ที่สนับสนุนการมีทาส นำโดยจอห์น ซี แคลฮูน
ชาวคารโรไลนาใต้ (John C. Calhoun) กำหนดว่ารัฐสภาไม่มีสิทธิห้ามการมีทาสในดินแดนตะ
วันตกเฉียงใต้ รัฐสภามีหน้าที่ออกกฎหมายปกป้องคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนอเมริกันในแผ่น
ดินอเมริกา หมายความว่าทาสคือทรัพย์สินของนายทาส นายทาสคือคนอเมริกัน ทาสต้องขยาย
เข้าไปในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ได้

4. แนวความคิดของคนตะวันตกนำโดยเลwis เคส (Lewis Cass) ชาวมิชิแกน
และสตีเฟน เอ. ดักลาส (Stephen A. Douglas) ชาวอิลลินอยส์ กำหนดว่าการจะมีหรือไม่มี
ทาสขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของประชากรในดินแดนดังกล่าว อันหมายถึงขึ้นกับเสียงประชามติ
(popular sovereignty or squatter sovereignty)

3.7 รัฐใหม่เข้าร่วมกับสหภาพ

ในสมัยเจมส์ เค. โพล มีรัฐทางตะวันตกเข้าร่วมกับสหภาพ 3 รัฐ

1. 29 ธันวาคม 1845 เท็กซัสเข้าร่วมกับสหภาพเป็นอันดับที่ 28 และเป็นอัน
ดับที่ 15 ในกลุ่มรัฐมีทาส

2. 28 ธันวาคม 1846 ไอโอวา เข้าร่วมกับสหภาพเป็นอันดับที่ 29 และเป็น
อันดับที่ 14 ในกลุ่มรัฐเสรี

3. 29 พฤษภาคม 1848 วิสคอนซิน เข้าร่วมกับสหภาพเป็นอันดับที่ 30 และ
เป็นอันดับที่ 15 ในกลุ่มรัฐเสรี

3.8 ตั้งโรงเรียนนายเรือในปี 1845

เพื่อฝึกนายทหารเรือที่มีประสิทธิภาพ โรงเรียนนายเรือ (Naval School)
ถูกกำหนดขนาดจัดตั้งขึ้นในวันที่ 10 ตุลาคม 1845 ที่ป้อมเซเฟอร์น เมืองแอนนาโพลิสในแมริ
แลนด์ (Fort Severn, Annapolis) ในปี 1850 โรงเรียนนายเรือได้รับการยกฐานะ
เป็นวิทยาลัย (The U.S. Naval Academy)

3.9 สหรัฐอเมริกาทำข้อตกลงกับนิวกีรานาดากรณีคอคอดปานามาปี 1846²¹

ในอดีตการเดินทางเรือเพื่อการค้าจากชายฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาหรือจากยุโรป
จะมายังชายฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาหรือเอเชีย เรือสินค้าต้องแล่นอ้อมอเมริกากลางและ
อเมริกาใต้ระยะทางไกล เพื่อย่นระยะทางการเดินทางเรือเพื่อการค้า สหรัฐอเมริกาและชาติผู้ค้า
รายใหญ่ทางยุโรปเช่นอังกฤษเห็นว่าควรขุดคลองลัดเชื่อมมหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรแปซิฟิก
บริเวณที่เหมาะสมแก่การขุดคลองมากที่สุดคือคอคอดปานามา (Isthmus of Panama) คอคอด
ปานามาเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของนิวกีรานาดา (New Granada) ปัจจุบันคือประเทศโคลัมเบีย
(Colombia) เพราะคอคอดปานามามีคุณค่าเพื่อการคมนาคมและเศรษฐกิจการค้า สหรัฐอเมริกา
และนิวกีรานาดาเกรงว่าอังกฤษและประเทศทางยุโรปอื่นอาจยึดคอคอดปานามาเป็นผลในวันที่
12 ธันวาคม 1846 สหรัฐอเมริกาและนิวกีรานาดาร่วมกันลงนามในข้อตกลงเพื่อการค้า (The
Commercial Treaty 1846) กำหนดให้สหรัฐอเมริกามีสิทธิในการขุดคลองที่คอคอดปานามา
เพื่อเชื่อมมหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรแปซิฟิกโดยสหรัฐอเมริกาให้การรับรองในอธิปไตยของ
ชาวนิวกีรานาดา และคลองที่สหรัฐอเมริกาคาดำเนินการขุดเพื่อการคมนาคมและการค้านี้จะเป็น
กลางทุกชาติร่วมใช้ได้

3.10 สหรัฐอเมริกาสั่งซื้อคิวบาจากสเปนในปี 1848

คิวบาเป็นอาณานิคมสเปนในทะเลแคริบเบียน เจมส์ เค. โพล เห็นคิวบามีคุณค่า
ทางเศรษฐกิจคือเป็นแหล่งปลูกอ้อยและเป็นตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูปรายใหญ่แห่งหนึ่งในละติน
อเมริกา ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงอยากได้คิวบาเป็นของสหรัฐอเมริกา ในปี 1848 โพล กำหนด
ให้ทูตอเมริกากับประจําสเปนเจรจากับรัฐบาลสเปนขอซื้อคิวบาในวงเงิน \$150 ล้าน รัฐบาล
สเปนให้การปฏิเสธ

3.11 การเลือกตั้งในปี 1848

เจมส์ เค. โพลด์ ปฏิเสธการลงสมัครรับการเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีในนามพรรคเดโมแครตเป็นสมัยที่สอง เพราะตลอด 4 ปีที่ผ่านมาโพลด์ทำงานหนักมาก ปัญหาการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้เป็นประเด็นสำคัญในการหาเสียงปี 1848 ไม่มีพรรคใดกล้านำเรื่องทาสมาเป็นนโยบายของพรรค มี 3 พรรคลงแข่งขันในการเลือกตั้งปี 1848 คือ

1. พรรคเดโมแครตเสนอชื่อเลwis เคส (Lewis Cass) จากมิชิแกน หนึ่งในผู้เสนอการไร้เสียงประชามติตัดสินการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ในตำแหน่งประธานาธิบดี
2. พรรควิก เสนอชื่อซาคาเรีย เทเลอร์ (Zachary Taylor) วีรบุรุษในสงครามเม็กซิโก ในตำแหน่งประธานาธิบดี
3. พรรคฟรีซอย (The Free-Soil Party) สมาชิกเป็นกลุ่มคนทางเหนือที่ต่อต้านการมีทาสในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้คำขวัญของพรรคคือ "Free Soil, Free Speech, Free Labor, and Free Men" เสนอชื่อมาร์ติน แวน บูเรน (Martin Van Buren) จากนิวยอร์กในตำแหน่งประธานาธิบดี แวน บูเรน หวังจะได้รับการสนับสนุนจากคนอเมริกันสามกลุ่มคือ กลุ่มต่อต้านทาสเหนือ (The Abolitionist Liberty Party) กลุ่มสมาชิกพรรควิก และพรรคเดโมแครตที่ต่อต้านการมีทาส และกลุ่มเดโมแครตในนิวยอร์ก ผลการนับคะแนนคือซาคาเรีย เทเลอร์ชนะ

4. สหรัฐอเมริกา ภายใต้การนำของซาคาเรีย เทเลอร์ 1849-1850

ซาคาเรีย เทเลอร์ (Zachary Taylor 1784-1850) ชาวเวอร์จิเนีย จากพรรควิกได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สิบสองบริหารประเทศระหว่างปี 1849-1850 เทเลอร์เป็นประธานาธิบดีคนที่สองที่เสียชีวิตขณะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี รวมใช้เวลาในการบริหารประเทศหนึ่งปีสี่เดือนห้าวัน (4 มีนาคม 1849 - 9 กรกฎาคม 1850) รองประธานาธิบดีคือ มิลลาร์ด ฟิลมอร์ (Millard Fillmore)

4.1 เพชฌัญญาทนายในประ เทศในปัญหาทาส

ทันทีที่เข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ปัญหาทาส เป็นปัญหาทนายในประ เทศที่ เทเลอร์ต้องแก้ไขมีทั้งหมด 4 ประ เเด็นสำคัญ²²

1. ปัญหาการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ที่ได้มาในปี 1848 ดินแดนนี้แบ่งได้เป็น 3 ส่วนใหญ่คือ ดินแดนแคลิฟอร์เนีย ดินแดนนิว เม็กซิโก และดินแดนยูทาห์ แคลิฟอร์เนียเป็นดินแดนส่วนแรกที่พร้อมเสนอตัว เข้าร่วมกับสหภาพโดย เลือกรวมกับกลุ่มรัฐเสรีทำให้คนทางใต้คัดค้านไม่พอใจ เพราะมีผลทำให้ดุลย์อำนาจในวุฒิสภาระหว่างรัฐเสรี 15 รัฐและรัฐมีทาส 15 รัฐต้องเสียไป คือจะเป็นรัฐเสรี 16 รัฐ และรัฐมีทาสเพียง 15 รัฐ

2. เท็กซัสอ้างความเป็นเจ้าของเหนือดินแดนตะวันออกของดินแดนนิว เม็กซิโก เพราะ เท็กซัสเป็นรัฐมีทาส สมาชิกในรัฐสภากลุ่มต่อต้านทาสไม่ต้องการให้เท็กซัสมีสิทธิถือครองในดินแดนดังกล่าว เพราะนั่นย่อมหาความว่าทาสจะต้องขยายเข้าไปในส่วนดินแดนตะวันออกของดินแดนนิว เม็กซิโกได้ เท็กซัสเสนอแนวทางแก้ไขเพื่อการหมดสิทธิเหนือดินแดนดังกล่าวด้วยการให้รัฐบาลกลางรับผิดชอบหนี้สินทั้งหมดของ เท็กซัสครั้งทำสงครามประ เทศเอกราชจาก เม็กซิโก

3. การมีหรือไม่มีทาส ในเขตเมืองหลวง (The District of Columbia)

4. การนำจับทาสที่หลบหนี ในปี 1793 กฎหมายนำจับทาส (The Fugitive Slave Law 1793) กำหนดเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งรัฐร่วมกันนำจับทาสที่หลบหนีส่งคืนแก่เจ้าของทาส แต่เมื่อเวลาผ่านไปโดยเฉพาะในกลางศตวรรษที่ 19 ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่รัฐบาลแห่งรัฐ (โดยเฉพาะรัฐทางเหนือ) ไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลางในการนำจับทาสส่งคืนแก่นายทาสทางใต้ จำเป็นต้องมีการยกเลิกกฎหมายนำจับทาสปี 1793 และออกกฎหมายนำจับทาสฉบับใหม่เพื่อกำหนดให้รัฐบาลแห่งรัฐให้ความร่วมมืออย่างจริงจังกับรัฐบาลกลางในการนำจับทาสหลบหนี

ด้วยปัญหาทาส 4 ประเด็นสำคัญนี้ เฮนรี เคลย์ วุฒิสมาชิกจากเคนตักกี (Henry Clay) ได้เข้ามาคลี่คลายด้วยการเสนอคำประนีประนอมปี 1850 (The Compromise of 1850) เฮนรี เคลย์ ได้รับสมญานามว่าผู้ประนีประนอมที่ยิ่งใหญ่ (The Great Compromiser) เพราะ เป็นผู้กำหนดคำประนีประนอมสร้างความพอใจแก่คนทางเหนือและคนทางใต้ อันมีผลทำให้

สหภาพคงอยู่ได้ ผลงานเด่นในอดีตรวม 2 ประการคือ คำประนีประนอมมิสซูรีปี 1820 ยุติปัญหา
วิกฤตการณ์การค้าทาสในมิสซูรีปี 1819 คำประนีประนอมพิกัดอัตรากาสิโนค้าขาเข้าปี 1833
ยุติปัญหาการแตกแยกของคนอเมริกัน ในเรื่องการกำหนดอัตรากาสิโนค้าขาเข้าปี 1832

29 มกราคม 1850 เฮนรี เคลย์ เสนอคำประนีประนอมปี 1850 เพื่อยุติปัญหา
ทาสทั้ง 4 ประเด็นสำคัญ²³ คือ

1. ให้คืนที่ดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งเสี่ยงประชิดเพื่อกำหนดการค้าทาสหรือไม่มี
ทาสในดินแดนของตน
2. ให้รัฐบาลกลางรับผิดชอบหนี้สินทั้งหมดของ เท็กซัสครั้งทำสงครามประกาศเอกราช
เพื่อให้เท็กซัสเลิกการอ้างมีสิทธิเหนือดินแดนตะวันออกของดินแดนนิว เม็กซิโก
3. ทาสคงมีในเขตเมืองหลวง แต่ห้ามการค้าทาสเพิ่มจากเดิมที่มีอยู่
4. กฎหมายการนำจับทาสใหม่ ต้องได้รับการร่วมมือจากรัฐบาลแห่งรัฐ และรัฐ
สภาไม่มีสิทธิออกกฎหมายแทรกแซงการค้าทาสในกลุ่มรัฐมีทาส

4.2 ก่อตั้งกระทรวงมหาดไทยในปี 1849

กระทรวงมหาดไทย (The Department of the Interior) เป็นหน่วยงานที่
เจ็ดของรัฐบาลกลาง ก่อตั้งขึ้นในวันที่ 3 มีนาคม 1849 โทมัส อีวิง (Thomas Ewing) คือ
รัฐมนตรีคนแรก

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษเพื่อการขุดคลองลัดในปี 1850²⁴

คลองที่จะขุดเพื่อเชื่อมมหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรแปซิฟิกมุ่งให้มีประโยชน์
เพื่อการคมนาคมและการค้า ในปี 1846 ในสมัยของเจมส์ เค. โพล เคยให้ความสนใจขุด
บริเวณคอคอดปานามาของนิวกัวนาตา มีผลทำให้เกิดข้อตกลงด้วยสนธิสัญญาปี 1846 ครั้งใน
สมัยของซาคารี เทเลอร์ นักธุรกิจอเมริกันได้ให้ความสนใจเพื่อการขุดเส้นทางน้ำลัดโดยผ่านนิ
คารากัว (Nicaragua) อีกเส้นทางหนึ่ง อังกฤษได้ให้ความสนใจในการขุดคลองลัดเช่นกัน
เพราะอังกฤษมีอาณานิคมในอเมริกาใต้และ ไม่ต้องการให้สหรัฐอเมริกามีสิทธิเหนือคลองลัดแต่
เพียงผู้เดียว การเจรจาระหว่างอังกฤษและสหรัฐอเมริกามีขึ้นและในวันที่ 19 เมษายน
1850 รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาคือจอห์น เอ็ม. คลตัน (John M.
Clayton) และตัวแทนอังกฤษคือเซอร์ เฮนรี เอล บูลเวอร์ (Sir Henry L. Bulwer)

ร่วมลงนามในสนธิสัญญาเคลตัน-บูลเวอร์ (The Clayton-Bulwer Treaty 1850) กำหนดว่าสหรัฐอเมริกา และอังกฤษร่วมกันรับรองความเป็นกลางของคลองที่ขุดข้ามอเมริกากลาง

4.4 เทเลอ์ถึงแก่กรรมในปี 1850

ต้นเดือนกรกฎาคม 1850 เทเลอ์ล้มเจ็บและถึงแก่กรรมในวันที่ 9 กรกฎาคม 1850 มิลลาด ฟิลมอร์ รองประธานาธิบดีขึ้นรับตำแหน่งประธานาธิบดีแทน งานที่รับผิดชอบและต้องเร่งแก้ไขคือยุดีปัญหาทาส

5. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของมิลลาด ฟิลมอร์ 1850-1853

มิลลาด ฟิลมอร์ (Millard Fillmore 800-1874) ชาวนิวเจอร์คจากพรรควิก เป็นรองประธานาธิบดีคนที่สองที่ก้าวขึ้นเป็นประธานาธิบดีภายหลังการสิ้นชีวิตของประธานาธิบดีซาคาเรีย เทเลอ์ มิลลาด ฟิลมอร์เป็นประธานาธิบดีคนที่สิบสาม บริหารประเทศระหว่างปี 1850-1853 ในวาระของเทเลอ์โดยไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีงานชิ้นสำคัญขณะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคือการยอมรับคำประนีประนอมปี 1850 เพราะฟิลมอร์ ต้องการเห็นการคงอยู่ของสหภาพแม้คนทางเหนือจะไม่พอใจ และไม่ให้การสนับสนุนก็ตาม

5.1 ยอมรับคำประนีประนอมปี 1850²⁵

เพื่อยุดีปัญหาทาสและการคงอยู่ของสหภาพ ฟิลมอร์ให้การยอมรับในคำประนีประนอมปี 1850 ของเฮนรี เคลย์ และให้มีผลในทางปฏิบัติ

1. ยุดีปัญหาการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ที่ได้มาในปี 1848 ด้วยการยึดหลักเสียงประชามติ ผลที่เกิดขึ้นคือ

ก. 9 กันยายน 1850 แคลิฟอร์เนียเข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 31 และเป็นอันดับที่ 16 ในกลุ่มรัฐเสรี

ข. 9 กันยายน 1850 รัฐสภาออกกฎหมายนิวเม็กซิโกและกฎหมายยูท่าห์ (The New Mexico Act and The Utah Act) กำหนดยกนิวเม็กซิโกและยูท่าห์เป็นดินแดน (Territory) ให้ดินแดนทั้งสองใช้เสียงประชามติตัดสินปัญหาทาส นิวเม็กซิโกและยูท่าห์รับการมีทาส

2. ยุติปัญหาที่กษัตริย์อ้างความเป็นเจ้าของเหนือดินแดนตะวันออกของดินแดนนิวเม็กซิโก ด้วยกฎหมายที่กษัตริย์ (The Texas Act 1850) ออกในวันที่ 9 กันยายน 1850 กำหนดให้รัฐบาลกลางรับผิดชอบหนี้สินทั้งหมดของ กษัตริย์ครั้งทำสงครามประกาศเอกราชจากเม็กซิโกเป็นจำนวนเงิน \$10 ล้าน

3. ยุติปัญหาการมีหรือไม่มีทาสในเขตเมืองหลวงด้วยกฎหมายออกวันที่ 20 กันยายน 1850 กำหนดทาสคงมีในเขตเมืองหลวง และห้ามการค้าทาสเพิ่มในเขตเมืองหลวงหลังวันที่ 1 มกราคม 1851

4. ยุติปัญหาการนำจับทาสหลบหนี ด้วยกฎหมายการนำจับการฉบับใหม่ (The New Fugitive Slave Act 1850) ออกวันที่ 18 กันยายน 1850 กำหนดรัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งรัฐร่วมมือกันนำจับทาสหลบหนีส่งกลับคืนนายทาสทางใต้ ผู้ใดช่วยเหลือทาสหลบหนีเป็นฆาตกร ด้วยกฎหมายฉบับนี้คนผิดทุกคนที่พบในรัฐทางเหนือต้องถูกสงสัยว่าเป็นทาสหลบหนีหรือมีคนช่วยนำหลบหนีและให้อิสระภาพแก่ทาส ผู้ช่วยหรือนำทาสหลบหนีต้องถูกปรับ \$1000 และต้องจ่าย \$1000 แก่นายทาส หากผู้ช่วยหรือนำทาสหลบหนีไม่มีเงินจ่าย \$2000 ต้องถูกจำคุก 1 ปี กฎหมายนำจับทาสฉบับใหม่ปี 1850 กำหนดโทษรุนแรงกับทาสหลบหนี นายทาสทางใต้พอใจในกฎหมายนำจับทาสปี 1850 นี้มาก และยอมรับข้อเสนอ 3 ประการข้างต้นโดยดี

คนทางเหนือโดยแท้จริงแล้วไม่ชอบกฎหมายนำจับทาสฉบับใหม่ปี 1850 แต่ต้องการให้การยอมรับเพราะต้องการหยุดการค้าทาสในเขตเมืองหลวง และต้องการให้แคลิฟอร์เนียได้รวมกับสหภาพในกลุ่มรัฐเสรี

คนทางตะวันตกให้การยอมรับในคำประนีประนอมปี 1850 เพราะพอใจในการไร้เสียงประชามติในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ และด้วยเสียงประชามตินี้ดูมีความเป็นประชาธิปไตยโดยแท้จริง

สรุปได้ว่าคำประนีประนอมของเฮนรี เคลย์ ทำให้สหภาพคงอยู่ และช่วยยืดระยะเวลาการเกิดสงครามกลางเมืองอเมริกันออกไปได้อีกสิบเอ็ดปี

5.2 จัดสรรดินแดนตะวันตก

ในปี 1850 แคลิฟอร์เนียเข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 31 และจัดอันดับเป็นรัฐเสรีที่ 16 ซึ่งหมายความว่าในปี 1850 นี้สัดส่วนของรัฐเสรีกับรัฐมีทาสคือ 16 ต่อ 15 ในปีเดียวกันนี้

นิวเม็กซิโก และยูท่าห์ได้รับการยกฐานะเป็นดินแดนซึ่งจะรอเป็นรัฐได้ในอนาคต
ในปี 1853 รัฐบาลเข้าจัดสรรที่ดินแดนออซิงตัน ซึ่งเป็นพื้นที่เหนือสุดของดินแดน
โอเรกอน

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปนกรณีกัวดาลคาฮูเปร์ใน ปี 1857

คิวบาเป็นอาณานิคมสเปนมาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 16 ในต้นศตวรรษที่ 19 ชาวคิว
บาพยายามเรียกร้องเอกราชและแยกตัวออกจากการปกครองของสเปนเพราะไม่พอใจในวิถีทาง
การปกครองของสเปนแต่กระทำการไม่สำเร็จ

ในปี 1851 นายพลนาร์ซิโซ โลเปซ (Narciso Lopez) นำการประกาศแยก
ตัว โดยระหว่างวันที่ 11-12 สิงหาคม 1851 ได้ชักชวนผู้ลี้ภัยสเปนและคนอเมริกันทางใต้
จำนวนหนึ่งจากนิวยอร์กซินส์ไปเป็นกำลังปฏิบัติการในคิวบา การปฏิบัติการล้มเหลวเพราะในวันที่
13 สิงหาคม 1851 กองกำลังสเปนในคิวบาจับกุมคนอเมริกันทางใต้ที่ร่วมปฏิบัติการได้ 51 คน
และประหารชีวิตทั้งหมดในวันที่ 16 สิงหาคม ขบวนการประหารชีวิตคนอเมริกัน 51 คนเป็นผลให้
ชาวนิวยอร์กซินส์ไม่พอใจและเข้าทำลายสถานกงสุลสเปนในนิวยอร์กซินส์ 1 กันยายน 1851
โลเปซถูกจับและถูกประหารชีวิตที่ฮาวานาในคิวบา พรรคพวกของโลเปซซึ่งมีคนอเมริกันร่วมอยู่
ด้วยอีก 75 คน ถูกจับและนำตัวไปคุมขังในสเปน

รัฐบาลอเมริกันเจรจาขอให้รัฐบาลสเปนปล่อยนักโทษอเมริกันทั้ง 75 คน และ
ยินดีจ่ายชดเชยค่าเสียหายแก่สเปนเพื่อการสร้างหรือซ่อมแซมสถานกงสุลที่นิวยอร์กซินส์ รัฐบาล
สเปนให้การตกลงด้วยดี

5.4 สหรัฐอเมริกาลงทุนไปประเทศญี่ปุ่นปลายปี 1852

ญี่ปุ่นปิดประเทศมาตั้งแต่ปี 1638 เพราะปัญหาด้านศาสนา เศรษฐกิจและการเมือง
ดัชเป็นชาติตะวันตกชาติเดียวที่ได้ติดต่อค้าขายกับญี่ปุ่น เรื่องราวโลกภายนอกที่ญี่ปุ่นได้รับรู้จากการ
บอกกล่าวของพ่อค้าดัชโดยเฉพาะ เรื่องราวของเงินที่ต้องสูญเสียดินแดนและสิทธิทางการเมืองแก่
อังกฤษเพราะพ่ายแพ้ในสงครามฝิ่น (1839-1842) เป็นผลทำให้ญี่ปุ่นได้คิดว่าสมัยล่าอาณานิคม
โดยกลุ่มชาติตะวันตกได้เริ่มขึ้นอีกครั้งแล้ว ตลอดเวลาผ่านมาหลายชาติทางยุโรปพยายามเรียก
ร้องให้ญี่ปุ่นเปิดทำการค้า แต่ญี่ปุ่นคงให้การปฏิเสธเรื่อยมา

เพื่อการค้ากับญี่ปุ่นและต้องการให้ญี่ปุ่นให้ความช่วยเหลือแก่กะลาสีและลูกเรืออเมริกันหากเรืออับปาง ปลายปี 1852 พิลมอร์ส่งพลเรือจัตวาเมทิว ซี.เพอร์รี่ (Matthew C. Perry) ก่อสาสน์เดินทางไปยังญี่ปุ่น การเปิดประเทศของญี่ปุ่นอย่างเป็นทางการมีในปี 1854

5.5 การเลือกตั้งปี 1852

พรรควิกสันทนายพลวินฟิลด์ สก็อต (Winfield Scott) วีรบุรุษจากสงครามเม็กซิกันผู้พิชิตนครเม็กซิโกลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี นโยบายพรรคคือให้การสนับสนุนในคำประนีประนอมปี 1850

พรรคเดโมแครตส่งแฟรงกลิน เพียซ (Franklin Pierce) ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี นโยบายพรรคคือให้การสนับสนุนในคำประนีประนอมปี 1850 และมติเวอร์จิเนีย-เคนทักกี ปี 1798

พรรคฟรีชอย ส่งจอห์น พี.เฮล (John P.Hale) ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี นโยบายพรรคคือไม่เห็นด้วยกับคำประนีประนอมปี 1850 และล้มเลิกสถาบันทาส

ผลการนับคะแนนปรากฏว่าแฟรงกลิน เพียซชนะการเลือกตั้งโดยได้รับการสนับสนุนจาก 27 รัฐใน 31 รัฐ และได้รับคะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี 254 คะแนน

6. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของแฟรงกลิน เพียซ 1853-1857

แฟรงกลิน เพียซ (Franklin Pierce 1804-1869) ชานิวแฮมเชียร์ จากพรรคเดโมแครต เป็นประธานาธิบดีคนที่สิบสี่บริหารประเทศระหว่างปี 1853-1857 รองประธานาธิบดีคือวิลเลียม อาร์.ดี.คิง (William R.D.King) นโยบายของเพียซในการบริหารประเทศคือให้การสนับสนุนคำประนีประนอมปี 1850 มุ่งจัดสรรดินแดนตะวันตกอย่างเป็นทางการเพื่อให้คนอเมริกันได้เข้าตั้งมั่น และสร้างสรรความสามัคคีให้เกิดแก่อเมริกันชน สหรัฐอเมริกาในช่วงสมัยของเพียซมีแต่ความวุ่นวาย คนอเมริกันแตกแยกกันมากกว่าอดีตจนเกือบนำไปสู่สงครามกลางเมืองก่อนปี 1861 ปัญหาใหญ่ภายในประเทศมีสองเรื่องคือ คนทางเหนือต่อต้านการขยายตัวของทาสในดินแดนตะวันตก และคนทางเหนือต่อต้านคนต่างด้าว

6.1 สหรัฐอเมริกาซื้อดินแดนตอนเหนือของเม็กซิโกในปี 1853²⁶

เพราะการตื่นทองในปี 1849 (The Gold rush of '49) และการเติบโตเพิ่มมากขึ้นของประชากรในแคลิฟอร์เนีย เป็นผลให้มีการเรียกร้องสร้างเส้นทางรถไฟผ่านพื้นที่ตะวันตกเฉียงใต้สู่ชายฝั่งแปซิฟิก จากการได้สำรวจต่างเห็นพ้องต้องกันว่าเส้นทางรถไฟที่ดีที่สุดคือเส้นทางที่ทอดวางเหนือพื้นที่ ตอนเหนือของเม็กซิโก (ปัจจุบันคือพื้นที่ตอนใต้ของนิวเม็กซิโกและอะริโซนา) เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ในวันที่ 19 พฤษภาคม 1853 รัฐบาลอเมริกันกำหนดให้เจมส์ แก็ดส์เดน (James Gadsden) ชาวคาริไลนาได้เป็นทูตเจรจากับรัฐบาลเม็กซิกัน ผลของการเจรจาดูแลว่าในวันที่ 30 ธันวาคม 1853 รัฐบาลเม็กซิโกกับประกาศยกดินแดน 30,000 ตารางไมล์ทางตอนเหนือของเม็กซิโกให้สหรัฐอเมริกา โดยสหรัฐอเมริกายินดีจ่ายเงิน \$10 ล้านเป็นค่าดินแดนดังกล่าวแก่เม็กซิโก การซื้อดินแดนครั้งนี้รู้จักกันในนาม The Gadsden Purchase 1853 นับเป็นพื้นที่ส่วนสุดท้ายที่สหรัฐอเมริกานำได้จากเม็กซิโก

6.2 ญี่ปุ่นเปิดสัมพันธไมตรีกับสหรัฐอเมริกาในปี 1854²⁷

ปลายปี 1852 เมทิว ซี. เบอร์รี กอัสสน์ของประธานาธิบดีมิลลาดีฟิลมอร์ กำหนดให้ญี่ปุ่นเปิดทำการค้ากับสหรัฐอเมริกา และให้ความช่วยเหลือแก่ลูกเรืออเมริกันหากเรือเกิดอับปางใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น

8 กรกฎาคม 1853 เมทิว ซี. เบอร์รี นำเรือเข้าสู่อ่าวเอโดะ (ปัจจุบันคืออ่าวโตเกียว) 14 กรกฎาคม 1853 เบอร์รีนำสาสน์เสนอต่อรัฐบาลญี่ปุ่น และจะกลับมารับคำตอบในต้นปี 1854

8 มีนาคม 1854 เบอร์รีพร้อมเรือรบเจ็ดลำและของกำนัลเข้าพบรัฐบาลญี่ปุ่นเพื่อรับคำตอบ รัฐบาลญี่ปุ่นให้การตอบรับยินดีเปิดการเจรจาร่วมลงนามในสนธิสัญญาคานากาวา (The Treaty of Kanagawa 1854) กำหนดสาระสำคัญ 3 ประการคือ สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นจะเป็นมิตรที่ดีต่อกัน ญี่ปุ่นยินดีเปิดทำการค้ากับสหรัฐอเมริกาที่เมืองท่า 2 แห่งคือซิมาดะ กับฮาโกดาเตะบนเกาะฮอกไกโด และญี่ปุ่นยินดีให้ความช่วยเหลือแก่ลูกเรืออเมริกันหากเรืออับปางใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น สนธิสัญญาคานากาวาปี 1854 เป็นสนธิสัญญาฉบับแรกที่ญี่ปุ่นทำกับชาติตะวันตกเมื่อญี่ปุ่นเปิดประเทศ

6.3 สหรัฐอเมริกาพยายามยึดครองคิวบา ของสเปนในปี 1854²⁸

คิวบาเป็นอาณานิคมของสเปนตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 16 ชาวคิวบาจะพยายามปฏิบัติ การนำคิวบาแยกตัวออกจากการปกครองของสเปน สหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะคนทางใต้ให้ ความสนใจคิวบาเพราะ เหตุทาง เศรษฐกิจคือ เป็นตลาดและแหล่ง เกษตรกรรมใหญ่ที่ควรแก่การ เข้ายึดครอง

ในปี 1848 สมัยเจมส์ เค. โพล รัฐบาลสหรัฐอเมริกาเคยขอซื้อคิวบาจากสเปน ราวเงิน \$100 ล้าน แต่รัฐบาลสเปนทำการปฏิเสธ

ความต้องการยึดครองคิวบาเป็นผลในทางปฏิบัติอีกครั้งในปี 1854 เริ่มจากในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 1854 เจ้าหน้าที่สเปนที่ฮาวานาคิวบายึดเรือสินค้าอเมริกาชื่อแบล็ค วอร์ริเออร์ (Black Warrior) ในชื่อทะเล เม็กซิโกข้อมบังคับที่สเปนกำหนดไว้ ทูตสหรัฐอเมริกาประจำสเปนคือปีแยร์ โซลเล (Pierre Soule) ใช้ประเด็นเรือสินค้าแบล็ค วอร์ริเออร์เป็นเหตุมุ่งนำ สหรัฐอเมริกาให้ทำสงครามกับสเปนเพื่อสหรัฐอเมริกจะได้ยึดครองคิวบา ช่วงเดือนเมษายน- สิงหาคม 1854 รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาคือวิลเลียม เอ. มาร์ซี (William L. Marcy) สั่งให้โซลเล ประชุมร่วมกับทูตอเมริกันประจำอังกฤษคือเจมส์ บูชานาน (James Buchanan) และทูตอเมริกาประจำฝรั่งเศสคือ เจมส์ เมสัน (James Mason) ที่ เมืองออสเทนในเบลเยียม (Ostend) เพื่อหาแนวทางนำคิวบาพ้นจากการยึดครองของสเปน จากการประชุมเป็นผลให้ในวันที่ 18 ตุลาคม 1854 ทูตอเมริกาทั้งสามร่วมกันร่างออส เทน แมนิเฟสโต (The Ostend Manifesto 1854) กำหนดว่าถ้าสเปนปฏิเสธการขายคิวบาแก่ สหรัฐอเมริกา สหรัฐอเมริกาจะใช้กำลังทหารยึดครองคิวบา

ประธานาธิบดีแฟรงกลิน เพียซไม่ให้การรับรองในคำประกาศออส เทน แมนิเฟสโต 1854 ตลอดจนคนอเมริกันทางเหนือกลุ่มต่อต้านการมีทาสต่างพากันโจมตีว่าคำประกาศปี 1854 ถูกกำหนดขึ้นเพราะคนทางใต้ผลักดันและต้องการให้สหรัฐอเมริกาส่งครามกับสเปนเพื่อครอบ ครองคิวบาโดยมุ่งหวังให้คิวบาเป็นดินแดนใหม่ของสหภาพที่เปิดรับการขยายตัวของทาส คำ ประกาศปี 1854 ทำให้รัฐบาลของแฟรงกลิน เพียซต้องมัวหมองทั้งภายในและภายนอกประเทศ ภายในประเทศมีผลเสมือนหนึ่งรัฐบาลสนับสนุนการขายตัวของทาส เป็นการเพิ่มความแตกแยก แก่คนทางเหนือและทางใต้ ภายนอกประเทศมีผลสร้างความบาดหมางใจระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน

6.4 สหรัฐอเมริกาทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกันกับแคนาดาในปี 1854

ในวันที่ 5 มิถุนายน 1854 สหรัฐอเมริกากับแคนาดาทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน (The Reciprocity Treaty 1854) กำหนดทั้งสหรัฐอเมริกาและแคนาดามีสิทธิร่วมกันทำการประมงบริเวณชายฝั่งตะวันออกจากเกาะเคป เบรตัน (Cape Breton Island) ลงไปทางใต้ถึงเส้นขนาน 36 องศา (ประมาณคาโรไลนาเหนือ) และต่างยกเว้นการเรียกเก็บภาษีผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมบางชนิด

6.5 การหลั่งไหลของผู้อพยพชาวยุโรปสู่สหรัฐอเมริกาในกลางศตวรรษที่ 19²⁹

การก่อตั้งและการเติบโตของประเทศสหรัฐอเมริกา มีผลทำให้ชาวยุโรปพากันหลั่งไหลเข้าตั้งถิ่นฐานเป็นประชากรอเมริกัน ช่วงจากปี 1830-1840 ชาวยุโรปกว่าห้าแสนคนเดินทางมาสหรัฐอเมริกา 44% มาจากไอร์แลนด์ 30% มาจากเยอรมนี 15% มาจากอังกฤษ ที่เหลือมาจากประเทศอื่น ๆ ในยุโรป

ระหว่างปี 1840-1850 ผู้อพยพจากยุโรปหนึ่งล้านห้าแสนคนเข้าตั้งถิ่นฐานในสหรัฐอเมริกา 49% มาจากไอร์แลนด์เพราะปัญหาความยากจนไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง เจ้าของที่ดินในไอร์แลนด์คือคนอังกฤษเฝ้าเก็บเกี่ยวผลประโยชน์แต่เพียงอย่างเดียว และเพราะต้องเผชิญปัญหาความอดอยากขาดแคลนอาหารเริ่มในปี 1846 (The Potato Famine) ชาวไอริชไม่เดินทางไปแคนาดาเพราะแคนาดาเป็นอาณานิคมอังกฤษ พอใจมาสหรัฐอเมริกาเพราะมีระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย มีที่ดินเปิดกว้างรอการเข้าตั้งถิ่นฐาน และมีงานทำเช่นสร้างถนน ขุดคลอง และวางรางรถไฟ เมื่อมาถึงสหรัฐอเมริกา ชาวไอริชนิยมเข้าอยู่อาศัยในย่านสังคมเมืองเช่นที่นิวยอร์ก บอสตัน อัลบานี บัลติมอร์ เซนต์หลุยส์ ซินซินเนติ และนิวยอร์กลินส์ ทำงานเป็นกรรมกรหรือลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมโดยไม่เกี่ยงค่าจ้างแรงงาน และสวัสดิการมีผลสร้างความไม่พอใจแก่ลูกจ้างแรงงานอเมริกัน

ชาวเยอรมนีเป็นผู้อพยพกลุ่มใหญ่กลุ่มที่สองรองจากชาวไอริชช่วงปี 1845-1860 มีชาวเยอรมนีเข้าตั้งถิ่นฐานในสหรัฐอเมริกามากว่าหนึ่งล้านสามแสนคน เหตุแห่งการเลือกเข้าตั้งถิ่นฐานในสหรัฐอเมริกาเพราะความบีบคั้นทางการเมืองภายในประเทศภายหลังปี 1815 เป็นต้นมาและชาวเยอรมนีต้องการโอกาสสร้างฐานะใหม่เพื่อแสวงหาเสรีภาพทางการเมืองและ เศรษฐกิจ

ชาวเยอรมันให้ความสนาใจในสหรัฐอเมริกาสถานที่ซึ่งให้เสรีภาพแก่ประชาชนและที่ดินราคาถูกง่ายแก่การเข้าตั้งมั่นสร้างฐานะ เมื่อมาถึงสหรัฐอเมริกา ชาวเยอรมันพอใจเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกตอนกลางเช่นในโอไฮโอ อินเดียนา อิลลินอยส์ วิสคอนซิน ไอโอวา และมิสซูรี ทำเกษตรกรรมโดยไม่ใช้แรงงานทาส

บรรดาผู้อพยพเหล่านี้ในเวลาต่อมาได้รับการยอมรับเป็นประชากรอเมริกัน ด้วยความขยันหมั่นเพียรสามารถยกระดับฐานะความเป็นอยู่ มั่งคั่งและสร้างชุมชนของกลุ่มพวกตนในสังคมอเมริกันผลทำให้อเมริกันชนเกรงกลัวว่าผู้แปลงสัญชาติเหล่านี้จะเติบโตและเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตอเมริกันแบบเก่า

ความรู้สึกต่อต้านของอเมริกันชนต่อคนต่างชาติ (ผู้อพยพยุโรปที่แปลง เป็นสัญชาติอเมริกัน) นับวันทวีเพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะในดินแดนภาคเหนือในปี 1845 มีการรวมตัวก่อตั้งเป็นสมาคมภายใต้ชื่อ The Supreme Order of the Star-Spangled Banner นโยบายของสมาคมคือต่อต้านคนต่างชาติ ให้การสนับสนุนแก่อเมริกันชนที่เป็นโปรเตสแตนต์ในการเข้ารับราชการ ไม่รับรู้ความเป็นไปของสังคม จากการไม่รับรู้ความเป็นไปของสังคมเป็นผลให้สมาคมนี้ถูกเรียกอีกชื่อว่าพรรคไม่รู้ (The Know-Nothing Party)

6.6 การจัดสรรดินแดนตะวันตกในปี 1854

เพื่อให้เกิดการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกเพิ่มมากขึ้น ในวันที่ 3 สิงหาคม 1854 รัฐสภาออกกฎหมายจัดสรรที่ดิน (The Graduation Act 1854) กำหนดลดราคาที่ดินจาก เอเคอร์ละ \$1 เป็นเอเคอร์ละ 12.50 เซน และยืดระยะเวลาการจ่ายเงินค่าที่ดินจาก 10 ปี เป็น 30 ปี ผู้ซื้อที่ดินส่วนใหญ่เป็นคนทางเหนือและตะวันตกเพราะไม่ต้องการให้คนทางใต้ได้เข้าครอบครองด้วยเกรงจะนำทาสขยายเข้ามาในดินแดนจัดสรรใหม่เหล่านี้

6.7 ปัญหาเคนซัส-เนบรัสกาปี 1854^{๓๐}

ดินแดนเคนซัส (Kansas) และดินแดนเนบรัสกา (Nebraska) เป็นดินแดนสองผืนสุดท้ายของดินแดนที่สหรัฐอเมริกาซื้อมาจากฝรั่งเศสในปี 1803 (The Louisiana Purchase 1803) ที่รัฐบาลกลางยังไม่ได้เข้าดำเนินการจัดสรร ด้วยข้อตกลงมิสซูรีปี 1820 (The Missouri Compromise 1820) กำหนดลากเส้น 36 องศา 30 ลิบดา ผ่านดินแดนหลุยส์เซียนาปี 1803 พื้นที่เหนือเส้น 36 องศา 30 ลิบดา ห้ามการมีทาส พื้นที่ใต้เส้น 36 องศา

30 ลิบตามีทาสได้ ดินแดนแคนซัส-เนบรัสกาตั้งอยู่เหนือเส้น 36 องศา 30 ลิบดา คนทางเหนือ
กลุ่มต่อต้านการมีทาสต้องการให้ดินแดนแคนซัส-เนบรัสกายึดข้อตกลงมิสซูรีปี 1820 ซึ่งหมายความว่า
ว่าต้องไม่มีทาสในดินแดนแคนซัส-เนบรัสกา แต่คนทางใต้และทางตะวันตกเฉียงใต้มีความคิดว่า
ในเมื่อให้สิทธิแก่คนในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ที่สหรัฐอเมริกาได้ครอบครอง เพราะทำสงครามชนะ
เม็กซิโกในปี 1848 ใช้เสียงประชามติได้ตามคำประนีประนอมปี 1850 (The Compromise
of 1850) การยึดหลักเสียงประชามติควรนำไปใช้ในดินแดนแคนซัส-เนบรัสกาด้วย

23 มกราคม 1854 สตีเฟน เอ ดักลาส เสนอกฎหมายแคนซัส-เนบรัสกา
(The Kansas - Nebraska Act 1854) ต่อรัฐสภากำหนดยกเลิกกฎหมายคำประนีประนอม
มิสซูรีปี 1820 (เพื่อไม่ให้มีผลบังคับใช้เหนือดินแดนแคนซัส-เนบรัสกาซึ่งเป็นดินแดนส่วนสุดท้ายที่
สหรัฐอเมริกาซื้อมาจากฝรั่งเศสในปี 1803 และอยู่เหนือเส้น 36 องศา 30 ลิบดา) และให้คน
ในดินแดนแคนซัสและดินแดนเนบรัสกาใช้เสียงประชามติเพื่อการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนของตน

30 พฤษภาคม 1854 กฎหมายแคนซัส-เนบรัสกาผ่านมีผลบังคับใช้ ดินแดนแคนซัส
ในปัจจุบันเป็นที่ตั้งของรัฐแคนซัสและพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงของโคโลราโด ดินแดนเนบรัสกาในปัจจุ
บันเป็นที่ตั้งของรัฐเนบรัสกา คาร์กัตตาเหนือ คาร์กัตตาใต้ ไวโอมิง และมอนทานา

ท่าทีของคนอเมริกันเมื่อกฎหมายแคนซัส-เนบรัสกาปี 1854 มีผลบังคับใช้³¹

1. คนทางเหนือต่อต้านกฎหมายแคนซัส-เนบรัสกา 1854 เช่นในมิชิแกนมีการ
เรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายแคนซัส-เนบรัสกา 1854 ยกเลิกกฎหมายนำจับทาสปี 1850 และ
ยกเลิกการมีทาสในเขตเมืองหลวง ในแมสซาชูเซต วุฒิสมาชิกชาลส์ ซัมเนอร์ (Charles
Sumner) เชื่อว่ากฎหมายแคนซัส-เนบรัสกาปี 1854 จะนำประเทศสู่ช่วงวิกฤติ ในบอสตันประ
ภาสาไม่ให้ความร่วมมือปฏิบัติตามกฎหมายนำจับทาสปี 1850

2. พรรคการเมืองทั้งสองแตกแยก สมาชิกทางใต้ของพรรคเดโมแครตและ
พรรควิกาทให้การสนับสนุนกฎหมายแคนซัส-เนบรัสกา 1854 แต่สมาชิกทางเหนือของพรรค
เดโมแครตและพรรควิกาต่อต้านกฎหมายแคนซัส-เนบรัสกา 1854 เป็นผลให้การเมืองช่วง
ปี 1854-1861 พรรคทั้งสองไม่สามารถจะรวมตัวเหนียวแน่นสร้างความมั่นคงแข็งแกร่งทางการ
เมืองได้

3. อับราฮัม ลินคอล์นปรากฏตัว ลินคอล์นนายทูนุ่มาจากอิลลินอยส์ เสนอแนวความคิดต่อต้านการขยายตัวของทาสในดินแดนตะวันตกใหม่

4. การก่อตั้งพรรครีพับลิกันเกิดจากสมาชิกพรรคเดโมแครติกและพรรครีกที่ต่อต้านการมีทาสในดินแดนตะวันตกใหม่ได้แยกตัวออกมาก่อตั้งพรรคนำโดยชื่อพรรครีพับลิกัน (The Republican Party) การก่อตั้งพรรครีพับลิกันอย่างเป็นทางการมีขึ้นที่เมืองแจ๊คสันในมิชิแกน (Jackson) ในวันที่ 6 กรกฎาคม 1854 นโยบายของพรรครีพับลิกันนโยบายการเมืองเดิมของโทมัส เจฟเฟอร์สัน

5. การนองเลือดที่แคนซัสในปี 1856 ดินแดนแคนซัสอยู่ใต้ดินแดนเนบรัซกาและอยู่ระหว่างรัฐเสรีกับรัฐมีทาส ช่วงการตัดสินใจในปัญหาการมีหรือไม่มีทาสของชาวแคนซัสปรากฏว่าคนทางเหนือและคนทางใต้ได้เข้ามาแทรกแซง

คนทางเหนือซึ่งต่อต้านทาส (anti-slavery) พากันเดินทางเข้ามาในแคนซัสและตั้งมั่นที่เมืองลอเรนซ์กับโทเพกา (Lawrence, Topeka)

คนทางใต้ซึ่งสนับสนุนการมีทาสจากมิสซูรี (pro-slavery) พากันเดินทางเข้ามาในแคนซัส และตั้งมั่นที่เมืองเอทชินสันกับเลคัมตัน (Atchinson, Leocompton)

คนทั้งสองกลุ่มพยายามแทรกตัวเข้าไปมีบทบาททางการเมืองเพื่อการร่างธรรมนูญและจัดตั้งรัฐบาลในดินแดนแคนซัสตามความต้องการของตนเพื่อการมีหรือไม่มีทาส ปัญหาทาสทวีความตึงเครียดเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ขณะเดียวกันรัฐทางเหนือและรัฐทางใต้ที่สนับสนุนคนทั้งสองกลุ่มได้ให้การช่วยเหลือส่งกองกำลังและอาวุธแก่กลุ่มของตนในดินแดนแคนซัส การนองเลือดในแคนซัส (The Bleeding Kansas) เริ่มขึ้นในวันที่ 21 พฤษภาคม 1856 เมื่อกองกำลังกลุ่มสนับสนุนการมีทาสบุกเข้าเมืองลอเรนซ์ของกลุ่มต่อต้านทาส ในช่วงวันที่ 24-25 พฤษภาคม 1856 ภายใต้อำนาจการปฏิบัติการของจอห์น บราวน์ (John Brown) และคณะอีกเจ็ดคนได้ลอบฆ่ากลุ่มผู้สนับสนุนการมีทาสตาย 5 คน ปัญหาการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนแคนซัส ทำให้เกิดการปะทะกันระหว่างกลุ่มต่อต้านการมีทาสและกลุ่มสนับสนุนการมีทาสมีผลให้ประชาชนต้องเสียชีวิตไม่ต่ำกว่า 200 คนในช่วงการนองเลือดที่แคนซัส เพื่อยุติปัญหาจำเป็นที่รัฐบาลกลางต้องส่งกองกำลังทหารเข้าระงับเหตุ

6.8 การเลือกตั้งปี 1856

พรรครีพับลิกันจัดส่งจอห์น ซี. ฟรีมอนท์ (John C. Fremont) จากแคลิฟอร์เนีย ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี

พรรคเดโมแครตจัดส่ง เจมส์ บูชานาน (James Buchanan) จากเพนซิลวาเนีย ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี

พรรควิกกร่วมกับพรรคโน-นอททิง (The Know-Nothing Party) จัดส่ง มิลลาร์ดฟิลมอร์ (Millard Fillmore) จากนิวยอร์ก ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี

ผลการนับคะแนน เจมส์ บูชานาน จากพรรคเดโมแครต ชนะการเลือกตั้ง เพราะนโยบายของพรรคให้การสนับสนุนในคำประนีประนอมปี 1850 และกฎหมายแคนซัส-เนบรัสกาปี 1854 ซึ่งยึดเสียงประชามติเพื่อการตัดสินปัญหาทาสในดินแดนตะวันตกใหม่

สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1841-1857 พื้นที่ขยายจรดชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ด้วยการครอบครองดินแดนสามผืนใหญ่คือ เท็กซัส โดยการรวมด้วยความเต็มใจ โอเรกอน โดยการเจรจาตกลงกับอังกฤษ และดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ โดยมีชัยชนะเหนือเม็กซิโก การได้ดินแดนตะวันตกเพิ่มและการจัดสรรดินแดนตะวันตกเป็นปัญหามาซึ่งการแตกแยก เพราะคนทางใต้ต้องการนำทาสเข้าไปในดินแดนตะวันตกใหม่ ขณะที่คนทางเหนือต่อต้านการนำทาสเข้าสู่ดินแดนตะวันตกใหม่ด้วยความแตกต่างกันของสามภาคในระบบเศรษฐกิจ สังคม ความต้องการในการกำหนดอัตราภาษีสินค้าเข้า ความก้าวหน้าและการพัฒนาภายในภาคต่าง ๆ ภาวะการเงินการธนาคาร อำนาจการจัดการในดินแดนตะวันตก ทาส และสิทธิของรัฐ นำไปซึ่งการแตกแยกเพิ่มมากขึ้นจนเกิดสงครามกลางเมืองในปี 1861 ซึ่งจะเรียนกันต่อไปในบทที่ 9

เชิงอรรมบทที่ 8

1. Oliver P.Chitwood, Rembert W. Patrick and Frank L. Owsley.
The American People : A History, Volume I to 1877. (New Jersey :
D.Van Nostrand Company, Inc. 1962). p.377.
2. Charles Van Doren and Robert McHenry. Webster's Guide to
American Histoty. (Massachusetts : G+C. Merriam Company,
Publishers, 1967), p.167.
3. Chitwood, The American People : A History, Volume I to 1877.
pp.377-378.
4. I bid., pp.379-381.
5. T. Harry Williams and Hazel C. Wolf. Our American Nation.
(Ohio : Charles E. Merrill Books, Inc. 1966). pp.328-329.
6. I bid., pp.329-330.
7. I bid., p.330
8. Chitwood, The American People : A History, Volume I to 1877.
pp.384-388.
9. Van Doren, Webster's Guide to American History. p.176.
10. Chitwood, The American People : a History, Volume I to 1877.
p.390.
11. I bid., pp.389-390.
12. Williams, Our American Nation. pp.337-338.
13. I bid., pp.338-339.
14. I bid., pp.340-341.
15. Lewis Paul Todd and Merle Curti. Rise of the American Nation.
(New York : Harcourt, Brace & World, Inc. 1961). pp332-333.

16. I bid., p.333
17. Loc.cit.
18. I bid., p.334.
19. I bid., p.333
20. I bid., p.364.
21. Webster's Guide to Americal History. p.182
22. Todd, Rise of the American Nation. pp.365-366.
23. Williams, Our American Nation. p.353.
24. Chitwood, The American People : A History, Volume I to 1877.
p.431.
25. I bid., pp.491-496.
26. Thomas A. Bailey and David M.Kennedy. The American Pageant :
A History of the Republic. (Massachusettts : D.C.Heath and
Company, 1987). pp 384-385.
27. Todd, Rise of the American Nation. pp.598-599.
28. Bailey, The American Pageant ; A History of the Republic.
pp.383-384.
29. Todd, Rise of the American Nation. pp.303-305.
30. Chitwood, The American People : A History, Volume I to 1877.
pp.502-504.
31. Todd, Rise of the Americal Nation. pp.370-372.